

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Sessió núm. 19 / CRU / 21.04.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CRU\19CRU\

Fitxer 19CRU1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número ****

Comissió de Recerca i Universitats

Sessió 19, dimarts 21 d'abril de 2026

Presidència de l'Excm. Sr. Pere Lluís Huguet Tous

Sessió 19 de la CRU

La sessió de la Comissió de Recerca i Universitats (CRU) s'obre a ****. Presideix Pere Lluís Huguet Tous, acompanyat del vicepresident, Carles Campuzano i Canadés, i de la secretària, Núria Navarro Hurtado. Assisteix la Mesa la lletrada Clara Marsan Raventós.

Hi són presents [Sabrin Araibi Marachi](#), [David González Chanca](#), [Sara Jaurrieta Guarner](#) i [Guillem Sánchez Prat](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Jordi Bertran](#) i [Luengo](#), [Toni Castellà](#) i [Clavé](#), [Anna Erra](#) i [Solà](#) i [Isaac Padrós](#) i [Suarez](#), pel G. P. de Junts; [Mar Besses Casanovas](#) i [Raquel Sans Guerra](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Míriam Casanova Domènech](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Júlia Calvet Puig](#), pel G. P. de VOX en Cataluña; [Susanna Segovia Sánchez](#), pel G. P. Comuns; [Xavier Pellicer Pareja](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Rosa Maria Soberana](#) i [Bonet](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Recerca i Universitats amb la consellera de Recerca i Universitats sobre la participació de la comunitat universitària en un iftar comunitari (tram. 354-00332/15). Joan Garriga Doménech, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.
2. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Recerca i Universitats amb la consellera de Recerca i Universitats sobre l'acte organitzat el 9 d'abril a la Universitat Autònoma de Barcelona entre el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans i el local ocupat La Trinxera (tram. 354-00347/15). Joan Garriga Doménech, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.
3. Sol·licitud de compareixença d'una representació del Barcelona Institute of Science and Technology davant la Comissió de Recerca i Universitats perquè informi sobre la feina de l'institut per a fer avançar la recerca científica i tecnològica i sobre les necessitats per a dur-la a terme de manera efectiva (tram. 356-01375/15). Mar Besses Casanovas, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
4. Sol·licitud de compareixença de Mateo Valero, director del Barcelona Supercomputing Center - Centre Nacional de Supercomputació, davant la Comissió de Recerca i Universitats perquè presenti el projecte MareNostrum 6 (tram. 356-01388/15). David González Chanca, Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
5. Sol·licitud de compareixença d'una representació de l'Institut d'Estudis Catalans davant la Comissió de Recerca i Universitats i la Comissió de Política Lingüística, en sessió conjunta, perquè informi dels objectius i les actuacions de la institució (tram. 356-01394/15). Susanna Segovia Sánchez, Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

6. Sol·licitud de compareixença de Xavier Ferrás Hernández, professor del Departament d'Operacions, Innovació i Gestió de la Tecnologia d'Esade i professor catedràtic de la Universitat de la Rioja, davant la Comissió de Recerca i Universitats perquè informi sobre les polítiques de transferència del coneixement i la innovació (tram. 356-01462/15). Mar Besses Casanovas, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

7. Sol·licitud de compareixença de Javier Lafuente Sancho, rector de la Universitat Autònoma de Barcelona, davant la Comissió de Recerca i Universitats perquè informi sobre la participació de la comunitat universitària en un iftar comunitari (tram. 356-01486/15). Júlia Calvet Puig, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

8. Sol·licitud de compareixença del director de l'Institut Català Internacional per la Pau davant la Comissió de Recerca i Universitats perquè informi sobre el finançament d'un iftar comunitari a la Universitat Autònoma de Barcelona (tram. 356-01487/15). Júlia Calvet Puig, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

9. Sol·licitud de compareixença de Josep Calbó Angrill, rector de la Universitat de Girona, davant la Comissió de Recerca i Universitats perquè justifiqui les factures de restauració del 2023 ençà (tram. 356-01549/15). Júlia Calvet Puig, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

10. Sol·licitud de compareixença de Joaquim Salvi Mas, exrector de la Universitat de Girona, davant la Comissió de Recerca i Universitats perquè justifiqui les factures de restauració del 2023 ençà (tram. 356-01550/15). Júlia Calvet Puig, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

11. Sol·licitud de compareixença de Javier Lafuente Sancho, rector de la Universitat Autònoma de Barcelona, davant la Comissió de Recerca i Universitats perquè informi

sobre l'acte organitzat el 9 d'abril a la Universitat Autònoma de Barcelona entre el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans i el local ocupat La Trinxera (tram. 356-01592/15). Júlia Calvet Puig, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

12. Compareixença d'una representació de l'Associació Tecnio davant la Comissió de Recerca i Universitats per a valorar el model de transferència de coneixement (tram. 357-00523/15).

13. Compareixença d'una representació de l'Associació Tecnio davant la Comissió de Recerca i Universitats per a informar sobre la situació dels grups universitaris i els centres de recerca amb acreditació Tecnio i sobre la necessitat d'impulsar la transferència de coneixement i la innovació de les empreses i la societat (tram. 357-00524/15).

14. Compareixença d'una representació de l'Associació Tecnio davant la Comissió de Recerca i Universitats per a informar sobre el model de recerca de l'Associació i sobre la necessitat de potenciar la transferència del coneixement (tram. 357-00528/15).

15. Compareixença d'una representació de TransFormem UB davant la Comissió de Recerca i Universitats per a informar sobre els problemes laborals a les universitats (tram. 357-00525/15).

16. Compareixença d'una representació de Doctorands en Lluita davant la Comissió de Recerca i Universitats per a informar sobre els problemes laborals a les universitats (tram. 357-00526/15).

17. Compareixença d'una representació de la Xarxa de Doctorandes en Lluita de Catalunya davant la Comissió de Recerca i Universitats per a informar sobre la situació i les reivindicacions de les doctorandes (tram. 357-01144/15).

El president

Comencem. Bona tarda. Donem inici a la Comissió de Recerca i Universitats. I en primer lloc, substitucions? No hi ha cap substitució? La CUP.

Laura Fernández Vega

Jo substituiré el diputat Xavier Pellicer. Substitueix Laure Vega.

El president

Perfecte. Doncs si no hi ha substitucions, passarem a les votacions de les sol·licituds de les sessions informatives. Podríem, si sembla bé a tothom, fer dos blocs. Serien –si m'equivoco, em corregiu– la 1, la 2, la 7, la 8, la 9, la 10 i l'11. Sí.

Júlia Calvet Puig

Des de VOX, demanaríem la votació separada del punt número 5.

El president

De la 5?

Júlia Calvet Puig

Sí.

El president

D'acord. Després un segon bloc, que seria la 3, la 4 i la 6, i per últim la 5. Hi estem tots d'acord? Doncs vinga, sotmetríem a votació les sol·licituds de sessió informativa compreses a l'ordre del dia amb el número 1, 2, 7, 8, 9, 10 i 11.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions? Cap abstenció.

Per tant, no donarien lloc a les sol·licituds de sessió informativa.

El segon bloc serien els punts de l'ordre del dia 3, 4 i 6. Sotmetem a votació aquests tres punts.

Vots a favor? Seria per unanimitat.

Resultarien aprovades les sol·licituds de compareixença 3, 4 i 6 per unanimitat. Quinze vots a favor, per tant, per unanimitat.

I sotmetríem a votació la sol·licitud de compareixença número 5. La 5.

Vots a favor? També seria per no...

Vots en contra?

I no hi hauria cap abstenció, perquè no queda ningú per votar.

Per tant, quedaria aprovada la sol·licitud de compareixença número 5 de l'ordre del dia per un vot en contra, catorze vots a favor.

I passàriem al següent punt de l'ordre del dia, que seria el punt número 12, que em penso que es substanciarien conjuntament el 12, el 13 i el 14, que és una representació de Tecnio davant d'aquesta comissió.

Compareixença d'una representació de l'Associació Tecnio per a valorar el model de transferència de coneixement

357-00523/15

Compareixença d'una representació de l'Associació Tecnio per a informar sobre la situació dels grups universitaris i els centres de recerca amb acreditació Tecnio i sobre la necessitat d'impulsar la transferència de coneixement i la innovació de les empreses i la societat

357-00524/15

Compareixença d'una representació de l'Associació Tecnio per a informar sobre el model de recerca de l'Associació i sobre la necessitat de potenciar la transferència del coneixement

357-00528/15

Suspenem dos minuts per anar a buscar els compareixents.

Continuem la comissió i donem la benvinguda a aquesta comissió al doctor Santiago Royo, president de l'associació Tecnio, i que ens farà la seva exposició, per la qual ha estat cridat a aquesta comissió, i pel temps de trenta minuts.

Santiago Royo (president de l'Associació Tecnio)

Molt bé. Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores diputades i senyors diputats, membres de la Comissió de Recerca i Universitats, de la Comissió d'Empresa i Treball, vicerectores i vicerectors d'Innovació, representants d'entitats empresarials, Foment, FemCat, 22@Network, directores i directors de centres Tecnio, amics i amigues. Vull començar aquesta intervenció agraint als grups parlamentaris de Junts i d'Esquerra Republicana la presentació de les mocions que han donat lloc a aquesta compareixença relativa al model Tecnio de transferència de coneixement. I vull agrair també el suport que han donat la resta de grups parlamentaris a aquesta compareixença.

Si em permeten, començo presentant-me. Jo soc en Santiago Royo, soc el president de l'associació Tecnio i soc catedràtic en Enginyeria Òptica de la Politècnica de Catalunya. Al llarg de la meua carrera i a partir de l'activitat investigadora que desenvolupo, he creat tres empreses *spin-off*, una d'elles a Xile. He llicenciat dinou patents a sis empreses diferents, a Suècia i als Estats Units. I liderat projectes universitat-empresa per un valor agregat de més de set milions d'euros amb finançament públic i finançament privat. Durant setze anys, he estat director del Centre de Desenvolupament de Sensors, Instrumentació i Sistemes, el CD6 de la Politècnica, un grup Tecnio de referència. I presento això perquè crec que puc parlar amb cert coneixement de causa del tema d'avui, que no és altra que la transferència de coneixement entre el sistema de recerca i l'empresa.

Catalunya té un sistema de recerca molt rellevant i molt exitós. Catalunya té també un teixit industrial que sempre ha estat disposat a innovar i a connectar amb un esperit emprenedor que ens defineix col·lectivament. Ara bé, en els múltiples diagnòstics que ens han fet durant els darrers vint anys, es posa de manifest que la translació del coneixement generat pel sistema de recerca cap al teixit industrial té mancances significatives en el nostre país. I deixin-me que comenci fort i clar. El sistema d'innovació català té un instrument eficient, ben dimensionat, econòmicament sostenible i que està en marxa i és operatiu i dona bons resultats per fer transferència de coneixement excel·lent. Aquest sistema és capaç d'aconseguir una transferència de coneixement efectiva des del sistema de generació de coneixement, de la recerca, cap a les empreses. I aquest sistema, que ja existeix, que és operatiu i que funciona, es diu Tecnio, però creiem que com a país no l'estem aprofitant prou.

I com que no vull parlar en el buit, els presento els resultats que hem tingut els agents Tecnio durant el 2025. Aquests resultats no els diem nosaltres. Aquests resultats els diu la Generalitat de Catalunya a través d'Acció. Durant l'any 2025, els Tecnio hem facturat cent setze milions d'euros amb empreses, per uns ingressos totals a projectes de recerca que no tenen empreses de 262 milions d'euros.

Fitxer 19CRU2

Seixanta-vuit milions d'euros han estat amb empreses que no són catalanes, però quaranta-vuit milions d'euros s'han generat per empreses catalanes. El quaranta-dos per cent d'aquesta facturació global és en empresa catalana. En empresa catalana estem treballant, doncs, amb vint milions d'euros, dels quals onze milions d'euros són en global per empresa catalana i per pimes són vuit milions d'euros. Els contractes totals a empresa catalana, per tant, han sumat vint milions d'euros per part dels agents Tecnio l'any 2025. Dispensin perquè no veig massa bé la transparència i no arribo a veure-la.

En tot cas, aquests són els indicadors, els indicadors destacables. Són indicadors significatius, són indicadors que es poden comparar amb altres agents del sistema

català de recerca i innovació i són resultats, insisteixo, que no són nostres, que són dades que dona la Generalitat de Catalunya a través d'Acció.

El model Tecnio és, doncs, un model d'èxit en el qual qualsevol grup de recerca de Catalunya pot acreditar-se a través d'Acció amb criteris que fixa el Govern. Els grups que s'acrediten ho fan en tant que especialistes amb experiència en transferir coneixement a les empreses per donar aquesta confiança en innovar amb agents experts. I aquests agents no s'acrediten per sempre, ho fan cada quatre anys. Han de renovar la seva acreditació i la seva capacitat d'excel·lència en transferència cada quatre anys. Qualsevol grup d'investigadors acreditat per la Generalitat de Catalunya a través del Departament de Recerca i Universitats, qualsevol dels 1.600 grups de recerca acreditats que tenim, qualsevol d'ells es podria acreditar complint els requisits, però actualment només setanta-set grups de recerca o agrupacions de grups de recerca han aconseguit acreditar-se com a Tecnio.

Aquests grups són setanta-set actualment i són membres de totes les universitats públiques i privades de Catalunya, del sistema CERCA, del CSIC, i estan distribuïts per tot el territori català. L'Associació Tecnio que presideixo els agrupa i els intenta donar la veu que no han tingut en molts anys davant d'administracions i agents socials en haver estat dispersos entre diferents institucions. Per primera vegada ens hem agregat i som capaços de tenir un discurs comú. Per això avui estem particularment contents i agraïts que ens convoquin i que ens escoltin.

Els voldria fer arribar avui tres idees clau, sobretot. La primera idea: cal entendre i mesurar bé la transferència de coneixement. La transferència té una definició clara i uns indicadors concrets que permeten valorar-ne l'impacte real. Dos: el model Tecnio existeix, funciona i genera impacte directe en la innovació de les empreses catalanes. I tres: el model Tecnio té molt potencial de desenvolupament, però necessita d'un suport estructural a mitjans i convicció per part del Govern. Avui el model tècnic es veu limitat per dificultats organitzatives i econòmiques, per causes diverses que cal que superem. Creiem que correspon a aquesta comissió, i segurament a d'altres comissions del Parlament, ajudar a reforçar el model i a fer-lo créixer per contribuir a una Catalunya més innovadora, amb més ocupació de

qualitat i més retorn social de la inversió pública en recerca d'acord amb el Pla Catalunya lidera del Govern.

Si m'ho permeten, m'agradaria explicar-los breument què entenem com a transferència de coneixement els agents Tecnio, i els demano excuses perquè segurament molts de vostès ja estan sobradament informats al respecte, però sempre és bo posar en comú definicions perquè tots estiguem alineats i entenguem el que pensem uns i els altres. D'acord amb les idees que s'imposen a la Unió Europea, i molt en particular materialitzades en l'informe Draghi i en les resolucions del Parlament Europeu posteriors, els Tecnio entenem la transferència de coneixement i de tecnologia com el procés mitjançant el qual la inversió realitzada en recerca retorna a la societat. És a dir, la transferència és la manera com la generació de coneixement i les pràctiques que aquestes generen es transformen en valor econòmic i social a través de la seva aplicació en productes, en serveis, en solucions o en polítiques que beneficien a tota la societat. En particular, la transferència de coneixement porta el coneixement que s'ha generat a universitats i centres de recerca a la societat per dotar-la de competitivitat i millorar la seva productivitat, per generar llocs de treball de qualitat i per generar retorns tangibles que arribin a la ciutadania, retornant-hi la inversió realitzada en recerca. La transferència de coneixement no és una narrativa d'impacte, no és un discurs, no va d'implicar la societat en la recerca fent-ne difusió. Transferir coneixement és aportar coneixement que s'ha generat al sistema de recerca i innovació cap a la societat. I els indicadors i les activitats a realitzar són molt ben definits, tan ben definits que es compten amb els dits d'una mà. I el que faré a continuació serà explicar-los quins creiem que són aquests indicadors que són, per cert, els que fa servir Acció per identificar els grups Tecnio, i també quins han estat els resultats en els darrers cinc anys dels grups Tecnio en aquests indicadors.

Indicador número u: el coneixement pot arribar a la societat amb la fundació d'una nova empresa, d'una *spin-off* que generi un nou producte o que generi un nou servei a partir de tecnologies avançades, que en diem ara *deep tech*. El nombre de *spin-off* generades tots acordàrem que és un bon indicador de transferència i, com poden veure, al Tecnio tenim vuitanta *spin-off* actives en les quals vint-i-quatre s'han

generat en els últims cinc anys. I aquest és un instrument valuós que es fa servir, però no és l'únic indicador.

La transferència de coneixement, com diem o com creiem, va de relacionar-se cos a cos amb el teixit empresarial proper, transferint el coneixement generat a partir de projectes de finançament públicoprivat per codesenvolupar tecnologies i productes del futur entre empreses i agents generadors de coneixement. Per tant, indicador número dos: la facturació pública o privada entre agents generadors de coneixement i empreses és un indicador molt rellevant. En cinc anys hem generat 350 milions d'euros amb empreses.

Mecanisme número tres: transmissió d'IP. Llicències de patents a totes aquestes empreses. Patents llicenciades, no patents presentades. Presentar una patent pot ser un indicador de recerca, no pas de transferència. Per ser de transferència, ha de llicenciar-se i ha de generar regalies. Per tant, l'indicador aquí seria el nombre de patents explotades o llicenciades o les regalies que es generen.

Indicador número quatre: incorporació de doctors a les empreses, ja sigui doctorats industrials, doctors transferits a partir dels grups de recerca o des dels grups Tecnio, o d'altres investigadors postdoctorals que passen al sector empresarial o sanitari.

I número cinc, tot i que no obtenim dades perquè no les recollim i existeix algun cas –perquè és un cas exòtic a casa nostra–, la mobilitat entre agents públics i privats, és a dir, que gent de les universitats se'n vagi a les empreses, que gent de les empreses se'n vagi a les universitats a fer estades per col·laborar, per desenvolupar noves tecnologies.

Dins dels agents Tecnio, tenim exemples abundants de tots cinc mecanismes. De fet, com ja he dit, són els indicadors que ens donen Acció en la majoria de grups Tecnio. Ara us posaré mitja dotzena d'exemples. El CD6, el meu grup, hem col·laborat amb IDOM Enginyeria per guanyar una licitació amb competència internacional per desenvolupar sistemes òptics d'alta resolució per a l'Extreme Large Telescope, el telescopi més gran del món que s'està construint a Xile. L'ICIQ ha generat una *spin-off*, Jolt, que es dedica a generar elèctrodes per produir hidrogen verd i que actualment té ja més de trenta treballadors. El centre DBA, de la Universitat de Lleida, ha col·laborat amb Raimat Codorniu per reaprofitar el CO2 de

la fermentació i millorar la qualitat del vi reduint l'impacte ambiental. El centre Creatio, de la Universitat de Barcelona, ha generat una teràpia innovadora en col·laboració amb el Clínic i l'Hospital de Sant Pau per tractar la leucèmia amb resultats prometedors. El centre LEQUIA, de la Universitat de Girona, ha col·laborat amb l'empresa Fisera en el tractament de l'aigua potable de la ciutat de Figueres. I el GTQ, del CSIC IMB, ha treballat en el desenvolupament de sensors per al control de pH de l'orina amb l'empresa Devicare.

Per tant, com veuen, les empreses i la societat estan sent o són part del centre de l'estratègia de coneixement del nostre país. I hi han de ser. Les empreses –no els centres, no les universitats, tot i que avui estiguem a la Comissió de Recerca i Universitats– han de ser l'eix central, el pivot on basculi l'estratègia de transferència de coneixement, perquè aquest arribi al ciutadà i a la societat. Si les empreses no innoven, quedarà en un punt que no podran competir i llavors no hi haurà cap retorn a la societat. Per tant, és molt important que aquestes empreses disposin d'estratègies de relació amb els agents del coneixement, que siguin estables en el temps, que estiguin ben finançades i que els permetin desenvolupar els productes que faran créixer els llocs de treball i els impostos a Catalunya d'aquí a deu anys. No té sentit una estratègia de transferència de coneixement sense el sector empresarial. No té sentit. Tampoc té sentit sense connexió directa amb el coneixement, evidentment, i en particular els investigadors amb capacitat de desenvolupar-lo. Sense intermediaris. El model Tecnio, per definició, estableix un pont bidireccional en primera persona entre l'investigador i l'empresari per establir un procés col·laboratiu d'intercanvi de coneixement on els investigadors descobreixen les tendències i necessitats de la societat i les aprofiten per fer la seva recerca, i els empresaris descobreixen tecnologies avançades que els permeten innovar amb productes del futur.

Imaginar-nos la innovació com un pas consecutiu d'esglaons on s'escala la maduresa tecnològica que va al mercat posant diners públics, sense la coparticipació activa de la societat, és un mecanisme antic a la majoria d'economies avançades, on ens estem dirigint cap al codesenvolupament i cap a la innovació oberta per agilitzar i accelerar els processos innovadors. Els agents Tecnio seleccionem l'estratègia innovadora més convenient en cada cas depenent de la tecnologia de

l'empresa i, com han vist als indicadors, som excel·lents en totes les estratègies i en tots els indicadors.

Parlem ara breument del model Tecnio com a model excel·lent en transferència de coneixement. Els agents Tecnio són molt diversos. Desenvolupen recerca en múltiples àmbits temàtics. Per posar exemples, des de la farmàcia fins a la música, passant per totes les enginyeries i ciències que es puguin imaginar, i l'apliquen directament en codesenvolupaments que fan amb les empreses. Presenten la seva recerca en congressos científics internacionals de primer nivell, però també intenten comercialitzar a través de clústers, a través de plataformes o a través de processos d'innovació oberta, davant d'empreses i d'altres agents econòmics. I a més, adapten els seus coneixements a les necessitats de les empreses del territori per ajudar-les a desenvolupar els productes del futur, establint sovint relacions de llarga durada. A Lleida, els grups Tecnio treballen en Agrifood. A Tarragona treballen en química, majoritàriament. És a dir, que ens adaptem. Com a mostra del valor del model, els podem fer arribar, tenim a la seva disposició, còpies del que hem dit al manifest, el manifest en suport del model Tecnio. El manifest és una manifestació de suport al model Tecnio que ens han signat fins ara 230 empreses. Una altra repetició amb el seu permís: 230 empreses –230 i creixent– consideren que el model Tecnio és valuós per a l'economia catalana i que cal protegir-lo i impulsar-lo. Si de veritat Catalunya vol ser un *innovation leader*, no pot deixar de perdre el potencial que suposen quatre mil investigadors –per cert, en perfecte equilibri de gènere, la meitat doctors, la meitat no doctors– especialitzats en innovar en empreses. No ens podem permetre com a país que això es malgasti, que això es perdi i que això no es potenciï i s'aprofiti prou.

Els indicadors haurien de parlar per si sols. Aquests indicadors, en particular l'indicador relacionat amb facturació, porta que de vegades se'ns digui que estem sobradament finançats. Això és radicalment fals. Radicalment fals. I és molt fàcil d'argumentar. Aquest pressupost s'aconsegueix, i és enterament cert, dedicat als projectes que s'executen amb les empreses, el que impedeix a aquests grups l'oportunitat de fer estratègies de creixement o de màrqueting a diferència d'altres agents del sistema. Observin què passa als dos actors –l'agent Tecnio i l'empresa– quan fem aquests projectes. Per una banda, quan li planteges un projecte a una

empresa, aquesta empresa no li és el mateix pagar cinc mil euros que deu mil, ni pagar-ne cinquanta mil que seixanta mil. Cada projecte és una negociació econòmica estricta amb un risc que assumim. I per altra banda, els agents Tecnio aquests projectes els executen tècnics contractats sota supervisió dels investigadors. Aproximadament la meitat del personal Tecnio són tècnics contractats per fer aquests projectes. Quan els investigadors, és cert, són personal finançat pel DREU, pel Departament de Recerca i Universitats, però sovint han de fer classes i gestió universitària i no podrien desenvolupar la seva activitat sense aquests tècnics. Aquest model no permet fer ponts entre projectes per als tècnics contractats, no permet anar a fires, no permet contractar promotors. Has d'anar fent estalvis per mantenir l'equip. No hi ha estratègia possible a fer. Vius al dia, vius totalment al dia. És per això que creiem que una part de finançament basal per donar aquest marge d'estratègies als grups per permetre'ls fer gestió comercial o per tenir promotors especialitzats en la seva tecnologia és imprescindible per a la salut i per al creixement dels grups Tecnio. I ens diran, bé, i les oficines de transferència de les institucions? Les oficines de transferència de les institucions estan saturades per manca de recursos i han de donar suport a tots els investigadors de cada institució, el que dilueix el suport especialitzat que li cal al grup Tecnio. Però a més, és que ser un agent tècnic acreditat amb un pla de qualitat i amb un pla de màrqueting no és gratuït.

Fitxer 19CRU3

Exigeix un esforç, exigeix un cost d'estructura que ara mateix no tenim cap recolzament pressupostari per afrontar. Tot això té un cost que actualment s'està extraient d'estalvis dels projectes. És una gran contradicció del nostre sistema d'innovació que un model tan exigent, tan crític pel país i que demostra que funciona, no hagi tingut mai suport a l'alçada per part del govern per potenciar-lo.

Els tres darrers anys, de 2024 a 2026, ha estat possible aconseguir una petita partida per part del Departament de Recerca i Universitats en què s'ha rebut anualment al voltant de 1,2 milions d'euros anuals per donar suport a aquestes estratègies. Agraïm enormement l'esforç realitzat i l'agraïm molt sincerament, però creiem que

és una partida que és insuficient pel valor que estem aportant. De fet, no rebem cap suport explícit per la nostra activitat de transferència i aquesta manca de finançament basal orientat a l'oferta tecnològica, tant en forma de basal com de competitiu, és una mancança significativa del sistema d'innovació del nostre país, en particular quant al model Tecnio.

Si volem que passin coses diferents, cal que fem coses diferents. Cal ja un suport decidit en innovació més enllà del discurs, més enllà d'esmentar el Tecnio en tots els pactes de país –el Catalunya lidera, el Pacte Nacional per a la Societat del Coneixement, el Pacte Nacional per a la Indústria– com un actor clau per a la innovació. Prou de diagnòstics, prou de reavaluacions, prou de felicitacions buides, prou d'un model desequilibrat entre recursos dedicats a recerca bàsica i innovació. Un desequilibri dels més alts d'Europa. Mirin Europa, mirin, el programa Horizon Europe. Hi ha dues institucions, hi ha un European Research Council i una European Innovation Council que treballen en paral·lel. L'European Research Council té setze milions d'euros. L'European Innovation Council té deu milions d'euros. Seixanta-quaranta, seixanta per cent, quaranta per cent. On està Catalunya en el finançament per innovar amb les empreses? Per quan un càlcul de la distribució del finançament entre activitats de recerca i innovació empresarial en aquest país? Suposo que ho podem comptar, hem de poder comptar-ho. No és una cosa que vingui d'ara, no és una cosa que vingui d'aquest govern, és una cosa que dura i perdura. És impossible aconseguir que es facin aquests balanços. On són els instruments i el finançament perquè un sistema productiu i la societat puguin absorbir aquesta oferta tecnològica que generem amb diners públics? Igual que la recerca va fer un esforç d'inversió constant, que ha donat els seus fruits, igual que es va fer un esforç d'inversió constant, que ha donat els seus fruits, la innovació empresarial necessita d'aquesta inversió per arrencar i consolidar-se. I els Tecnio som els agents idonis per establir aquest pont empresa-coneixement. I no els demanem que desvesteixin un sant per vestir-ne un altre. Existeixen aquests recursos. Mirem la premsa: 30 de gener, pla de trenta milions d'euros per atreure investigadors dels Estats Units; 21 de febrer, quaranta-tres milions d'euros en cinc anys per a la Vall de la quàntica; 4 de març, un increment de pressupost de recerca, en els pressupostos que no s'han aprovat, del vint-i-quatre per cent, més 374 milions. Ho celebrem. És boníssim. És una gran

notícia. Creiem que és important que es faci, però si no destinem recursos comparables a la transferència real de coneixement a les empreses que col·laboren amb elles, aquest país no serà capaç d'absorbir el coneixement que es generi i no anirem enlloc. No anirà enlloc aquest coneixement que es generi. Sense instruments per absorbir l'oferta de coneixement, no s'aconseguirà retornar aquest coneixement a l'empresa catalana.

I no és un repte només del Departament d'Empresa, perquè això sembla que hagi de ser d'empresa. No, és també un repte per al Departament de Recerca i Universitats i per al Departament d'Economia i per al Govern. I si em permeten, pel Parlament, que fa la funció de control del Govern. Prioritzar i ser responsables d'aquesta prioritització és també la seva funció en tant que parlamentaris. I si em permeten de nou, i em disculpen –perquè és evident que no cal dir-ho davant de vostès–, en política es prioritza els pressupostos. Poden imaginar-se on podrien arribar els agents Tecnio amb un suport pressupostari decidit pel Govern? Cal trobar la manera de finançar aquests grups singulars. Des de l'Associació Tecnio, que presideixo, van fer arribar als membres d'aquesta comissió la necessitat d'invertir en instruments de finançament basal per potenciar el model Tecnio quaranta milions d'euros per al període 26-30, escalat com convingui. Aquesta xifra es va incloure a la proposta de resolució del 25 d'abril, que es va aprovar el 31 de juliol. Aquest esforç requereix un compromís per part nostra, evidentment, i uns objectius amb ambició multiplicadora. Fent servir metodologies de referència, la nostra estimació és que aquests quaranta milions d'euros mobilitzaran un total de vuitanta milions d'euros – dos euros privats per cada un privat– i projectes de més empreses, de manera que cada euro públic es transporta en dos del sector privat. D'altra banda, estimem un valor afegit brut d'uns 340 per cent, que això es tradueix en un impacte acumulat de 350 milions d'euros a l'empresa, que generaria vuit centes noves col·laboracions amb empreses, quatre cents llocs de treball, dues centes patents transferides i quaranta noves *spin-off deep tech*.

Més enllà del basal, volem fer-vos arribar que també tenim molt limitat el finançament competitiu disponible per innovar amb empreses. Només hi ha una convocatòria d'Acció, els projectes col·laboratius o nuclis que incentiva a desenvolupar projectes col·laboratius entre agents i empreses. Aquesta convocatòria l'any 2025 es va dotar

amb vuit milions d'euros i això va permetre donar suport a quaranta projectes; vuit milions per a quaranta projectes. Es van presentar 286 projectes. És un quinze per cent d'èxit. 246 empreses catalanes volien desenvolupar els productes del futur amb agents Tecnio, i ara ho faran més lentament o ho faran amb més risc, o senzillament no ho faran i esperaran la propera convocatòria. Cal una aposta estable. Addicionalment, els agents TECNIO estan ubicats –i en això també els voldríem demanar la seva ajuda– entre dues conselleries de la Generalitat de Catalunya. El personal dels seus agents depèn del Departament de Recerca i Universitats, però la seva acreditació depèn del Departament d'Empresa i Treball. Això fa que els agents Tecnio ens trobem entre les dinàmiques de dos departaments, de dues conselleries, sense tenir clar amb quina hem de treballar per desenvolupar aspectes com el pla estratègic. No oblidem, a més, que altres conselleries tenen estratègies d'innovació. El Departament d'Agricultura, el Departament de Territori, el Departament de Salut són conselleries que tenen activitats i fins i tot direccions i subdireccions d'innovació. En la resolució aprovada per aquesta Comissió per al model Tecnio es demanava una definició clara de la dependència del model Tecnio d'un departament, de l'altre, de tots, o d'economia o d'allà on correspongui. La resposta de la conselleria proposa impulsar la discussió en forma de comissió interdepartamental. Si la comissió és el mitjà adient, o si potser n'hi ha alguna d'existent que pot fer la funció –no sé si és la CIRI, no sé si és el CORICAT–, convindria que sigui efectiva com abans millor i, en tot cas, que impulsi un model organitzatiu que defineixi amb claredat el model tècnic, les seves dependències i no limiti el seu creixement. Necessitem saber qui és el responsable de desenvolupar l'estratègia dels agents que innoven en les empreses catalanes.

Els indicadors de transferència de tecnologia que hem presentat, a més, han de ser mèrits equivalents als mèrits de recerca. Això és tot un altre tema que val la pena comentar, però que no m'esplaia en benefici del temps. És a dir, els nostres investigadors joves han de poder fer carrera investigadora fent transferència, no només carrera de recerca.

Voldria anar acabant. Tinc algun *problemilla*, però voldria anar acabant. Espero haver-los convençut de la rellevància de la transferència de coneixement, dels indicadors que la defineixen, de la importància de tenir les empreses catalanes al

centre d'aquesta activitat de transferència. Espero haver-los convençut que a Catalunya tenim un instrument, el model Tecnio, que connecta directament coneixement i empreses sense intermediaris, que ja funciona i que està generant impacte. I també que el model té un enorme potencial de desenvolupament si se li destinen els recursos suficients de forma estable i se li defineix una dependència estructural clara dins dels departaments del Govern. Com aquesta comissió va aprovar per àmplia majoria, als agents ens cal un pla estratègic que defineixi el nostre desenvolupament i creixement. I aquest pla estratègic del model Tecnio –del model, no de l'associació– requereix un finançament associat amb una part basal i una altra de competitiva. Un finançament que, desitjablement hauria d'estar recollit en els propers pressupostos, tenint la continuïtat que es mereix a través de l'instrument que es consideri més oportú: un contracte programa, una avaluació per mèrits, el que correspongui. Cal, finalment, que aquest pla estratègic també reculli mecanismes per impulsar la carrera investigadora de transferència de tecnologia perquè els investigadors joves puguin fer transferència.

Tecnio, doncs, és un model d'èxit que, malgrat els seus resultats, rep un reconeixement insuficient, que es dirigeix a una comissió interdepartamental indefinida per definir el seu pla estratègic, amb un finançament escàs, sense estabilitat temporal i que, malgrat ser valuós i únic en tot l'Estat espanyol, està tenint problemes per formar nous investigadors capacitats per a la transferència. I aquí, amb tot el respecte, aquí entren vostès. Ens cal un pacte de país amb una orientació estratègica clara en l'àmbit de govern i Parlament per reforçar i desenvolupar una realitat que ja existeix i que podria desaparèixer o diluir-se, i que creiem que seria una magnífica marca de govern i de país. I cal que sigui ara, cal que sigui ara mentre la realitat existeix, mentre és forta, mentre tenim empreses competitives que volen innovar i crear feina a Catalunya. Cal que sigui ara, i amb el degut respecte, és la seva responsabilitat decidir si aquest model s'ha de potenciar amb un pla estratègic ambiciós i amb una forta aposta de país i de govern o si seguim com fins ara i anem fent i veient què passa.

Acabo. Vull acabar convidant-los a tots a venir a veure els grups Tecnio. Alguns de vostès ja han vingut. I més, tots els que vulguin poden venir. És a dir, estem encantats d'organitzar visites, de fer-les temàtiques, de fer-les territorials, com

vulguin. Les portes estan obertes perquè puguin constatar en persona tot això que els acabem d'explicar. Nosaltres, il·lustres senyors i senyores diputades, senyores i senyors diputats, diputades i diputats del Parlament de Catalunya, creiem que hem fet la nostra feina. Podem arribar fins aquí. Ara els toca a vostès decidir com avancem. Si creuen que la transferència de coneixement és una prioritat per contribuir a transformar el model econòmic del país basat en el coneixement i el valor afegit. No hem de ser els únics, però serem importants. Hem de ser importants. Si el coneixement que generem a Catalunya no el transferim a les empreses catalanes, s'aprofitarà per part d'algú altre. Així de fàcil serà.

Quedem, evidentment, a la seva disposició i la de tots els grups parlamentaris i totes les diputades i diputats del Parlament per treballar conjuntament en la direcció de millorar aquest país a través de la transferència del coneixement. I vull donar-los una altra vegada moltes gràcies per la seva atenció i per la compareixença que ens han permès fer.

Gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, doctor Royo. I abans de donar pas als grups, voldria saludar els altres membres de la taula. La senyora Irene Garcia, vice-presidenta, i el senyor Manuel Palacín. I donaríem pas als grups per temps de cinc minuts, per ordre, primer els que ho han sol·licitat, però com que és el mateix ordre, serà el mateix. Per tant, pel primer grup parlamentari, el Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el seu portaveu Isaac Padrós.

Isaac Padrós i Suarez

Moltes gràcies, president. Senyora Garcia, senyor Palacín, senyor Royo, i públic que ens acompanya. Gràcies. Gràcies per aquesta comissió. I especialment per al nostre grup parlamentari, per Junts per Catalunya, és rellevant i important poder escoltar de primera mà els representants dels actors que treballen just en el punt crític del sistema, és a dir, que treballen en l'enllaç entre la recerca i l'empresa, allà on, en definitiva, sovint es mesura el retorn real de la inversió pública en recerca i innovació. Estem convençuts que el model Tecnio funciona i genera impacte i creiem que cal

escalar-lo. La transferència s'ha de mesurar per resultats reals, especialment en empresa i societat.

De la seva exposició, des de Junts per Catalunya identifiquem tres qüestions que considerem determinants per saber si el model Tecnio es consolida com una autèntica eina de país o bé queda diluït en una arquitectura institucional que avui no acaba de rebre ni les respostes ni el suport que caldria esperar. La primera de les tres és la governança, i per això els demanem, i molt concretament, qui respon a les seves preguntes i demandes, qui és el seu interlocutor, qui assumeix amb claredat la responsabilitat política i operativa del model? És a dir, davant d'aquest esquema fragmentat que ens explicaven vostès fa un moment, amb conseqüències i competències repartides entre el Departament de Recerca i Universitats i el Departament d'Empresa i Treball, ens preocupa que ningú acabi assumint responsabilitats. Ens amoïna que tothom els faci anar d'un lloc a l'altre i qui dies passa, anys empeny, i la casa per escombrar. Per això, els demanem que ens concretin, si us plau, qui és el seu interlocutor. Per tant, els estem demanant noms i cognoms. També a quin departament s'adscriu. Per tant, saber qui és el màxim responsable polític, és a dir, o és el conseller Sàmpser o és la consellera Montserrat. Per a nosaltres és un factor important, perquè és una condició imprescindible per garantir l'eficàcia i la credibilitat del sistema. I, francament, si els ho demanem és perquè no està gens clar.

Fitxer 19CRU4

I vostès ho han manifestat fa un moment, a més a més. És a dir, és evident que la bona gestió i el bon govern comença per definir rols i, per tant, per assumir responsabilitats.

La segona qüestió és el finançament, i vostès hi han dedicat gran part de la seva intervenció. El Parlament, concretament aquesta comissió, va fixar un mandat definit al Govern, que era avançar cap a un finançament estable, basal i estructural per al model Tecnio. De fet, aquest era el compromís. Però és clar, quan baixem al terreny el que trobem és una continuïtat en el discurs que no es correspon amb una certesa en els recursos. I això és molt difícil d'entendre perquè, és clar, qui pretén consolidar

equips, qui pretén retenir talent, qui pretén que vostès puguin planificar a mitjà termini, doncs, com a mínim sorprèn, perquè així és molt difícil de consolidar-ho tot. I sobretot, allò que els deia al principi, escalar amb aquest impacte. Per això els demanem també quina valoració en fan vostès del grau de compliment de la Resolució 327/15 i si consideren honestament que avui el sistema disposa de les condicions mínimes per fer aquest salt qualitatiu que el nostre país necessita. I només recordar a la resta de diputats que la proposta de resolució presentada per Junts per Catalunya en el seu moment es va aprovar, insisteixo, en aquesta comissió amb les esmenes que va presentar el Partit Socialista de Catalunya i Units per Avançar. I tornem-hi: assumir responsabilitats passa també per donar compliment a les propostes de resolució aprovades al i pel Parlament de Catalunya.

I la tercera és el curt termini. Vostès parlaven d'aquest pla estratègic de coordinació, de visió coral, aquesta dimensió més global. Tot això és necessari i ningú no ho discuteix. Però, és clar, no substitueix una qüestió molt més concreta i immediata, i estic fent referència als recursos disponibles. Per això voldríem saber si tenen coneixement de quina previsió té el govern socialista amb el suport dels seus socis d'investidura per a aquest 2026. I en un escenari de pròrroga de pressupostos, quines garanties tenen perquè el model no quedi de facto en una situació d'estancament? Els ho dic perquè el temps institucional està demostrat que admet dilacions. De fet, com bé saben, a Catalunya no tenim pressupostos des del 2024 i per això governen a cop de decret. Però, és clar, el temps dels projectes, del talent i de la confiança no poden esperar ni dependre de finançament que no els permeti planificar.

I acabo, no sé com vaig de temps, president.

El president

Cinc segons.

Isaac Padrós i Suarez

Fantàstic!

El president

M'he descuidat d'avisar...

Isaac Padrós i Suarez

Cap problema. Insisteixo: Junts per Catalunya ho tenim clar i sabem que invertir en Tecnio és reforçar una institució i és prendre una decisió estratègica sobre quin model econòmic volem per al país. Un model que connecti coneixement i empresa, recerca i prosperitat, excel·lència científica i retorn social.

Agrair-los i reconèixer públicament la gran feina que fan i, francament, a Catalunya amb vostès, amb Tecnio, tenim una oportunitat real de generar riquesa catalana.

Moltes gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, diputat. I ara té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Carles Campuzano.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyor president. Agrair també al senyor Royo, la senyora Garcia i el senyor Palacín la seva intervenció. Agrair òbviament la feina que fa la seva associació. Dir que sobre el diagnòstic del problema hi ha plena coincidència. En aquests darrers vint-i-cinc anys, el país ha desenvolupat un sistema de recerca de primer nivell, de referència en el conjunt del sud d'Europa i més enllà, fins i tot, del sud d'Europa. I en allò que en aquests darrers vint-i-cinc anys no hem estat capaços de fer prou bé, és justament aquesta transferència del coneixement del sistema de recerca punter en capacitat de crear empresa, de crear producte, de crear servei, de crear ocupació, etcètera, etcètera. És un repte que crec que tenim bastant diagnosticat el conjunt dels grups d'aquesta cambra i el conjunt dels actors públics i privats implicats en els àmbits de recerca i de transferència del propi sistema universitari. I jo hi afegiria, a més a més, que fins i tot tenim capacitat de creació d'empresa, de *startup*, però tenim dificultat perquè aquestes empreses creixin i guanyin en volum, cosa que també és necessari en termes d'introduir el canvi de model productiu, que també tots coincidim que s'ha de fer. I el senyor Royo, al final de la seva intervenció, reclamava un pacte de país i crec que és rellevant, perquè si el problema que tinguéssim fos un problema conjuntural d'ara, d'aquest pressupost o d'aquesta legislatura, podríem intentar atribuir responsabilitats a uns més que d'altres en relació al que està passant. Però

el problema és estructural, que no ho hem fet bé prou en aquests darrers vint-i-cinc anys.

Vostès ens plantegen dues qüestions directament vinculades a l'associació Tecnio. Per una banda, les qüestions de la governança, en què efectivament són diversos els departaments de la Generalitat implicats en aquesta política d'innovació i que la seva adscripció tampoc queda clara respecte als dos departaments directament implicats. Aquest és un element rellevant que crec que va més enllà fins i tot de la governança del que és la pròpia associació, sinó que té a veure amb la necessitat que el conjunt del govern tingui una estratègia orientada a la innovació, el conjunt del govern i, per tant, amb un lideratge molt clar per part del Govern, i que el Govern identifiqui quins són els instruments que permeten articular aquesta estratègia. Jo personalment tinc dubtes que una comissió interdepartamental sigui útil a aquests efectes, vistes les experiències, no en aquests vint-i-cinc anys, en aquests darrers quaranta anys, de totes les comissions interdepartamentals que ha tingut en qualsevol àmbit el Govern de la Generalitat. I per tant, necessitem algun tipus d'instrument més sòlid.

I la segona qüestió que ens plantegen vostès, molt rellevant, és la dimensió pressupostària d'aquesta política. I efectivament, el país està fent i ha fet un esforç molt considerable d'inversió en el sistema de recerca, però no ha fet el mateix esforç en el suport a la innovació. I per tant, és evident que haurem de ser capaços d'identificar els instruments –que probablement seran més d'un– que necessitem per afrontar aquest repte i abocar-hi els recursos públics.

Vostè també ha mencionat molt de passada un element que no em sembla tampoc menor, que són els aspectes culturals. Em refereixo... Es reclama també a qualsevol política d'innovació i transferència del coneixement una actitud més proactiva del món empresarial. Creu vostè que el món empresarial el tenim suficientment orientat en aquesta actitud? O hauríem de tindre una actitud més activa del món empresarial orientat a la transferència de coneixement? Perquè li llegia una entrevista, tant al senyor Royo com al senyor Palacín, de fa uns dies i lamentava, pel que m'ha semblat entendre, que són més vostès els que van a buscar les empreses que les empreses els vagin a buscar a vostès. Ho he entès bé? Tenim aquí un repte a millorar? Dos,

vinculat a aquesta qüestió, en el marc de les competències de la Generalitat, podríem fer més coses perquè el Govern de la Generalitat incentivés un major compromís empresarial en la transferència de coneixement? Hi ha recorregut? Sabem que tenim alguns límits, per exemple, que no tenim capacitat normativa en l'impost de societats, que és el principal instrument de la política.

I finalment, dues preguntes molt concretes. Si ens poden fer balanç de la utilització dels Next Generation en aquest camp, si hi ha un bon balanç, si no és un bon balanç, si no hem aprofitat prou bé aquest conjunt de recursos que no van ser menors. I finalment, si els sistemes de contractació, especialment els que estan vinculats a la llei de contractes de l'Estat, dificulten la seva activitat o no és un tema que els atabali i els preocupi. Ho dic en la mesura també que hi ha presència d'organismes públics en la seva entitat.

En qualsevol cas, agrair-los la feina i prendre nota d'aquesta demanda de pacte de país, que em sembla imprescindible, perquè si volem, efectivament, l'esforç que hem fet en recerca convertir-lo en llocs de treball, en empresa, en benestar, en prosperitat col·lectiva, aquest eix és fonamental que puguem abordar.

Gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, diputat. I té la paraula, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la seva diputada Míriam Casanova.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. També abans de tot voldria agrair al doctor Royo, la doctora Irene Garcia i el doctor Palacín que compareguin avui al Parlament en nom de l'Associació Tecnio, i que ho facin també acompanyats de tants investigadors, tècnics i representants del sector empresarial d'aquí de Catalunya. Perquè és que els agents Tecnio, tant si parlem dels grups de recerca universitaris com si parlem dels centres CERCA, com si parlem dels centres CSIC, com si parlem d'altres grups d'R+D amb tecnologies diferencials, realment són tots ells estratègics en la transferència del coneixement per tal que el resultat de la recerca arribi al mercat, a

les empreses per crear nous productes, serveis, processos productius i, finalment, comporti la millora de benestar per a la societat.

Des del Partit Popular ens preocupen especialment tres qüestions. La primera és el finançament, que ja ha sortit també per part dels diputats que m'han precedit. El finançament dels centres Tecnio. Després també la col·laboració entre el Departament de Recerca i Universitats en l'elaboració del pla estratègic del model Tecnio de transferència de coneixement. I una tercera pregunta sobre el seguiment i l'avaluació de la transferència de coneixement desglossada per principals agents, com hem vist en les diapositives que anaven remarcant en cadascun dels indicadors realment quin ha estat el paper dels agents Tecnio.

Primer, pel que fa al finançament. El Departament de Recerca i Universitats considera que han rebut importants recursos, ingressos públics tant per la via competitiva com no competitiva. En base a les respostes que ens han fet arribar, han estat per un import de 183,7 milions d'euros l'any 2024, ingressos públics, i més de setanta-nou milions d'euros per la banda dels ingressos privats. També destaca que han rebut 18,6 milions d'euros del programa Indústria del Coneixement 2014-2025, junt amb l'ajut directe que vostè també comentava del voltant d'un milió d'euros cada any. Per tant, en vista de la informació que ens facilita el Govern, consideren que el finançament és suficient, però en canvi, en base a l'exposició que vostès han fet, hem entès que necessiten un suport estructural al voltant de quaranta milions d'euros en el període 26-30, sobre la base, tant d'un finançament tant competitiu com basal, i per consolidar tant els equips com captar projectes empresarials i generar més impacte social. És per això que els voldríem preguntar... La primera pregunta seria com expliquen aquesta discrepància amb el Govern quant a les necessitats de finançament? I quina és realment la realitat operativa dels agents Tecnio en aquest àmbit?

La segona, respecte a l'elaboració del pla estratègic del model de transferència de coneixement Tecnio, algun representant del Departament de Recerca i Universitats s'ha posat en contacte amb vostès per començar a treballar aquest pla? Nosaltres entenem que aquest pla és fonamental, no només pel potencial del model Tecnio, sinó també per definir el seu sistema de governança amb mecanismes de

coordinació amb els departaments de la Generalitat per establir un marc regulador del personal investigador i amb la finalitat de garantir un bon funcionament d'aquest model de recerca i innovació. Segons la resposta del Govern, el compliment de la Resolució 327, el Govern havia de crear un grup interdepartamental per definir el sistema de governança del model Tecnio i donar-los suport en l'elaboració d'aquest pla estratègic.

I tercer. La tercera pregunta és si creuen que és important fer aquest seguiment i avaluació de la transferència del coneixement, però de forma periòdica i mostrant també els resultats per tipologies d'agents. És a dir, nosaltres, des del Partit Popular, creiem que la recerca ha de culminar sempre en la transferència de resultats cap a les empreses i a partir d'aquí cap a la societat. Per tant, per nosaltres hem de posar fi a aquella recerca que finalitza en una publicació teòrica. Per això, considerem que la Generalitat hauria d'elaborar informes periòdics per donar a conèixer l'evolució d'aquests indicadors de seguiment i d'avaluació de la transferència del coneixement. Vostè ja apuntava els indicadors que fa servir Acció, i ja els veiem bé: la creació de *spin-offs*, com els contractes amb empreses, les patents llicenciades, la incorporació de talent investigador. I realment creiem que també seria molt important incorporar la mobilitat entre les universitats i les empreses. Aquest seria un indicador també molt bo. Però aquests informes, a més de presentar-se de forma periòdica, creiem que haurien d'estar desglossats per tipologia d'agents per no només saber la contribució que fan els agents Tecnio, sinó també els centres tecnològics o altres centres de recerca aplicada que no estiguin dins del model Tecnio. Bé, i a partir d'aquí, a partir de conèixer aquests resultats, el govern, de fet, podria i hauria d'adaptar les polítiques de recerca, desenvolupament i innovació.

En conclusió, des del Partit Popular hem demanat aquesta compareixença per part de l'Associació Tecnio

Fitxer 19CRU5

perquè considerem que és clau per realment construir un sistema de transferència del coneixement que sigui eficient i competitiu des de la recerca bàsica fins a les

empreses, creant valor i riquesa a Catalunya. Sens dubte, per a nosaltres és un model d'èxit.

Moltes gràcies i perdó, president.

El president

Moltes gràcies, diputada. I té la paraula, pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, la seva portaveu, la diputada Calvet.

Júlia Calvet Puig

Moltes gràcies, president. Bueno, en primer lugar, agradecer a la señora García, al señor Palacín y sobre todo al señor Royo su intervención y su explicación en el día de hoy en esta comisión. Vaya por delante que desde nuestro grupo parlamentario valoramos la gran labor que realizan. De hecho, los datos que hoy ustedes han expuesto lo avalan y sobre todo porque ustedes son el puente real entre el laboratorio y el mercado, entre la idea y el empleo, y entre la teoría y la práctica, que es un poco lo que venía diciendo toda la intervención.

Y miren, escuchando también, pues, toda su comparecencia, la conclusión es tan clara como preocupante, y es que la transferencia del conocimiento en Cataluña se ha convertido en una carrera de obstáculos. Y es que es cierto e innegable que disfrutamos de una investigación de vanguardia, pero sinceramente hay que ser honestos, porque esto no es gracias a la gestión de la Generalitat, sino que es a pesar de ella. El mérito es exclusivamente del capital humano, de los investigadores, de los técnicos que con su esfuerzo sostienen un sistema que la administración parece empeñada en querer asfixiar. Y la asfixia precisamente por varios motivos que se han comentado, que los vamos a analizar ahora mismo, pero que sobre todo uno de ellos es la burocracia inmensa que ustedes sufren. Porque mientras resulta que el sector, es decir ustedes, lo único que nos piden es precisamente poder trabajar en paz, es decir, pues impulsar la innovación para que vaya a la sociedad – que es lo que mejor saben hacer– en paz, resulta que la realidad nos dice más bien todo lo contrario. Y es que es precisamente la gran maraña administrativa la que frena precisamente este desarrollo. Y el ejemplo claro, precisamente, es lo que hemos hablado hoy del sello Tecnio, por ejemplo, que debería ser un acelerador, pero resulta que se ha convertido en una etiqueta que obliga a los investigadores a

dedicar más tiempo a rellenar formularios y *paperassa* en general que a innovar. Pero es que como ejemplo también tenemos muchos más. Porque es allí donde está el verdadero problema. Toda esa burocracia ingente que impide que las mejoras obtenidas lleguen a aplicarse, que impide precisamente que estas mejoras lleguen a la calle y acaben mejorando la vida de los catalanes. Y, al fin y al cabo, es el fin último de todos estos avances tecnológicos y de investigación. Por eso es tan importante acabar con la burocracia, no simplemente porque sea ineficiente, sino porque además es una cuestión de que estamos ante una barrera social.

Ahora bien, esta burocracia que aquí parece provocar tantas críticas no surge de la nada, sino que es la consecuencia directa del macroestado de las autonomías más centrado en competir entre sí, entre esos diecisiete sistemas, que en construir un modelo único, sólido y cohesionado de transferencia tecnológica y transferencia del conocimiento. Y ahí está la gran contradicción que siempre decimos, porque hoy muchos diputados que me han precedido critican en determinadas circunstancias esta burocracia y demás cuestiones –que ahora iré–, pero luego son los primeros en engrosar unas autonomías que la alimentan y la perpetúan.

Pero vayamos a uno de los temas que para mí es más importante y al que se le ha dedicado más tiempo durante esta comparecencia, y es una de las reivindicaciones históricas que por desgracia en esta comisión es la que está de moda, y ya explicaré el porqué. Y es la falta de financiación a la que ustedes se han referido, y es lo que escuchamos constantemente, que falta financiación en las universidades, falta financiación en la investigación, falta financiación para la innovación, falta financiación para las becas y demás. Pero claro, todo empieza a encajar cuando uno observa hacia dónde va realmente el dinero. ¿Hacia dónde va realmente el dinero? Porque el mismo dinero que prácticamente todos los grupos políticos de esta sala han gestionado alguna vez, y sobre cuya escasez ahora se lamentan de cara a la galería, lo curioso es que ahora vienen todos ustedes, todos los demás partidos políticos, y ponen cara de cordero degollado –por ejemplo Junts i Esquerra, sobre todo, que han gobernado durante muchos años aquí en Cataluña– para denunciar que no hay recursos y que no hay precisamente ese apoyo estructural y demás para la investigación, cuando son ustedes mismos quienes, por ejemplo, ya sea desde el gobierno o desde fuera, promueven que ese dinero termine despilfarrándose en

delirios ideològics, en chorradas que no mejoran la vida absolutamente a nadie y menos a los catalanes. Es indignante ver como, por ejemplo, el presupuesto público de la Generalitat se derrocha en la llamada –por ejemplo, para decir algunos ejemplos– «acción exterior» o en el mantenimiento, por ejemplo, de chiringuitos ideològics. Mientras, por el otro lado, la otra cara de la moneda es que tenemos centros de investigación de excelencia que viven al día, tal y como usted ha comentado, y que tienen que hacer malabarismos para sobrevivir. Y sinceramente, yo me pregunto ¿cómo puede el Gobierno de la Generalitat, por ejemplo, y los demás partidos políticos, llenarse la boca, hablando, por ejemplo, de soberanía tecnológica mientras nuestros grupos de investigación dependen de subvenciones precarias, tardías y politizadas? No, es que me gustaría que algún día pudieran responder a todo esto, porque son ustedes los principales responsables. Porque, como ha dicho usted en la comparecencia, ya está bien de *felicitacions buides i de propaganda i de titulars a la premsa, que no, que no serveixen de cara al sector*.

Y, para terminar, aprovecho que los tengo aquí para poder preguntarles sobre algunas cuestiones que ya se han comentado, pero para ver si le pueden dedicar un poco más de... hacerles concretar un poquito más. Que es: ¿qué travas administrativas concretas les impiden ser más competitivos a nivel nacional y a nivel internacional? Y ¿qué elementos concretos consideran, más allá de los que ustedes también han comentado, que están alejando el talento y la inversión privada?

Muchas gracias.

El president

Moltíssimes gràcies, diputada. I pel Grup Parlamentari dels Comuns, tindrà la paraula la seva portaveu Susanna Segòvia.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies, president. Gràcies també per les seves explicacions, i també saludar i agrair la presència de totes les persones que els acompanyen. Com que ja els hem fet també moltes preguntes, i en realitat després no tindran tant de temps per respondre'ns a tots, jo faré més preguntes, però intentaré ser una miqueta més... Bé, fer-les més concretes i més breus.

Jo una de les qüestions que els volia preguntar, tot i que he entrat a la pàgina web i he intentar utilitzar el cercador de sectors, però no me n'he acabat de sortir. No sé si no funcionava gaire la web o el que fos, però sí que els volia preguntar quins sectors, sobretot, són els que fan més transferència, perquè sí que tenim algunes dades que hi han, per exemple, en temes en sistemes industrials, en química i en energia, menys en salut i ciències de la vida, i també una mica menys en alimentació. Els volia preguntar una mica perquè creuen que hi ha aquests percentatges dintre dels sectors, si es podrien ampliar aquests sectors per la transferència per arribar a més àmbits.

Una altra de les preguntes que els volia fer: han donat una dada de quants investigadors, quantes persones estan dintre del sistema Tecnio, i que hi havia un percentatge molt alt de dones. Crec que és una xifra important de posar sobre la taula, però també els volia preguntar una mica aquesta participació relacionada amb els sectors. Si han pogut trobar, doncs, que hi hagi alguns sectors en què hi ha més dones, i si potser el fet d'ampliar a altres sectors que normalment potser hi han més presència d'investigadores dones, doncs això també podria una mica garantir la participació, des d'aquest punt de vista, de les dones investigadores.

També els volia fer una altra pregunta, i és que si tenen algun tipus de criteri a l'hora d'escollir o de determinar quins grups de recerca i quines empreses. A l'hora de formar part del model Tecnio, si hi ha algun tipus de criteri perquè aquestes empreses o aquests grups de recerca siguin més adequats pel model, o potser alguns que no entrarien dintre del model. Una mica, perquè al final han donat unes xifres que, evidentment són un percentatge de totes les que hi ha, doncs una mica per entendre quines són les que sí i quines són les que no i per què.

També els volia preguntar –més preguntes–, a banda de cap a empreses, tenen la idea o treballen en transferència cap a altres sectors socials? A banda de pimes i grans empreses, doncs, cooperatives, actors socials, un altre tipus d'actors a qui també segurament els aniria molt bé aquesta transferència de coneixement, per poder innovar en les polítiques que fan. Hi ha moltes polítiques i moltes actuacions que es fan des d'àmbits que no són empresarials.

I després, el gran tema del finançament, que crec que va molt relacionat amb la governança també, perquè al final el finançament estructural és una de les maneres... Bé, és molt complicat aconseguir finançament estructural per part del govern cap a alguna instància en concret. A nivell jurídic, de fiscalització, d'informes que es demanen, de requisits..., el finançament estructural és un dels que més costen. De fet, finançaments estructurals d'un milió d'euros o superiors jo no sé si n'hi ha molts dintre del que seria la Generalitat de Catalunya. És a dir, finançament estructural, aquell que es dona sense passar per pública concurrència, sense passar per subvencions, sinó directament una concessió estructural feta a través d'un conveni. I sí que els volia una mica preguntar, perquè també he intentat trobar-ho a la pàgina web i no he pogut accedir-hi, perquè he entrat a la part de transparència. El seu finançament, com està repartit? És a dir, quina part ve de recursos públics, quina part ja hi aporten les empreses, quina part ja hi aporten els centres de recerca i, per tant, les universitats? Perquè una mica la foto també ens hauria de donar aquesta idea del finançament públic per part del Govern, perquè el de les universitats en realitat també és públic. Quina part seria la que jugaria dintre de tot això? Un escenari de finançament de quaranta milions, de finançament estructural, és un escenari realment ambiciós. Jo entenc que el demanin, però no sé si hi ha massa altres precedents o equivalents dintre del govern de la Generalitat de Catalunya. I de fet, els volia preguntar si ho coneixen, si han pogut tenir coneixement d'aquest tipus de finançament estructural com el que estan demanant.

Gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, diputada. No intervindrà? No hi ha cap representant del Grup Mixt tampoc. Per tant, ja seria el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i té la paraula el seu portaveu, David González Chanca.

David González Chanca

Moltes gràcies, president. Molt bona tarda a tots i totes. Moltíssimes gràcies a l'Associació Tecnio, que avui ens acompanya. Senyor Royo, senyora Garcia, senyor Palacín, i de fet a totes les persones que han assistit de públic, representants,

companys i companyes de Tecnio, els centres i els agents implicats per la seriositat i el rigor amb què es prenen la compareixença d'avui. I evidentment, és un plaer sempre tenir-los al Parlament i poder treballar les qüestions que sempre em plantegen respecte el seu model.

I sempre que hem tingut l'oportunitat de parlar-ne –diu que es fan pesats; no, mai es fan pesats–, és un bon moment per fer referències que, efectivament, Catalunya és un país que treballa molt bé la recerca, com sempre ens ho diem. Tot és millorable; per tant, ho treballem molt bé, però té marge de millora. I tenim un marge de millora important respecte a la transferència del coneixement, però també en aquest sentit –ni en una cosa som tan bons ni en l'altra som tan dolents– també hem de dir que hi ha una evolució molt significativa respecte a com ha evolucionat la transferència de coneixement al nostre país.

Primer, les eines que disposem, i vostès ho han comentat. Des del pla de govern, el pla Catalunya Lidera, que es va posar en marxa a partir del 2024, en què un dels objectius més ambiciosos era precisament treballar la innovació a Catalunya de manera interdepartamental, de manera pública, de manera privada, per assolir que Catalunya esdevingui una de les cinquanta regions més innovadores d'Europa el 2030, un compromís que està més que vigent i un objectiu que es treballa cada dia. I també algunes de les dades que anem coneixent i que avalen d'alguna manera aquest compromís i aquest camí que està seguint no únicament el Govern de la Generalitat, sinó el conjunt dels actors del sistema del coneixement, com és les dades del 2025 de la Regional Innovation Scoreboard, en què consolida la posició de Catalunya com a *Strong Innovator*, passant a la posició setanta-dues de les 241 de les regions europees i també que considera que Catalunya és la regió d'Espanya més innovadora. O per exemple, també en el mateix sentit, Catalunya és actualment la tercera regió europea en captació de fons del Horizon Europe, és la segona en nombre de projectes europeus i és la primera en coordinació de projectes europeus. Per tant, tenim exemples que afortunadament ens indiquen que anem pel bon camí, insisteixo, amb un marge de millora molt evident.

Ens venen a presentar què és Tecnio i concretament parlen del model Tecnio, un model que és cert que coneixem i que valorem bé. El valorem molt bé. Vostès fan

una molt bona tasca, tenen un bon model de transferència de coneixement i també és un bon exemple. Segurament no és l'únic exemple de transferència de coneixement que hi ha, afortunadament, a Catalunya, perquè podem parlar d'altres indicadors, d'altres iniciatives que també treballen per la transferència de coneixement, però vostès ho fan, és indubtable. I és veritat que hi ha una part de Tecnio que depèn d'Acció, que crec que tenen un finançament al voltant de cent mil euros respecte a les acreditacions, que és molt poca cosa. I efectivament, des del 2023, un canvi importantíssim en què l'Associació Tecnio compta amb un finançament basal d'1,2 milions d'euros, o fins a l'actualitat són 3,55 milions d'euros que han rebut de finançament basal, a més d'altres elements de captació de fons i finançament que poden rebre a través de centres de recerca, grups d'universitats i altres indicadors. Evidentment, és un finançament amb recursos públics que podem dir que ens encantaria i que ens agradaria que fos molt més. Jo crec que mai s'han trobat un Govern de la Generalitat que els digués que aquests diners els semblen suficients i que no tindrien l'objectiu d'augmentar-los, però les limitacions són les que són i vostès les reconeixen. La primera de tot, la situació del pressupost. No tenen vostès cap responsabilitat i la responsabilitat de lideratge és del Govern,

Fitxer 19CRU6

de tenir pressupostos per a Catalunya, i amb això estem treballant, però de moment com a mínim és una eina que marca, delimita i limita el bon ús dels recursos públics dels pressupostos.

I després una segona, que sí que ens sembla molt interessant de treballar, segurament relacionat amb el pla d'acció de Tecnio, amb el seu pla de treball, que és la possibilitat de reformular algunes activitats proposades concretes amb finançament relacionades amb els objectius que es poden assolir. De fet, crec que és una de les vies que vostès han treballat amb el Govern, amb el Departament de Recerca i Universitats, i és probable també que amb el Departament d'Empresa i Treball, i que nosaltres estaríem oberts a obrir aquest meló i aconseguir estudiar aquestes vies de finançament, parlant de projectes exclusius de transferència de coneixement. En tot cas, sí que és cert, no hi ha hagut fins al 2023, fins a l'actual

govern, fins a finals del mandat passat, mai el finançament de 1,2 milions d'euros que actualment està en vigor, que actualment es pot explorar de quina manera es podria augmentar –tenint en compte quines són les limitacions administratives, jurídiques i pressupostàries que tenim–, però sempre, sempre, sempre, estarem disposats des del nostre grup parlamentari, i sabem que també és així des del Govern de la Generalitat, a parlar les vegades que faci falta, perquè al final compartim el gran objectiu que és assolir que Catalunya esdevingui una regió veritablement innovadora dins d'Europa i que esdevingui una societat plenament del coneixement.

El president

Moltíssimes gràcies, diputat. I ara seria el torn, pel temps de quinze minuts, del doctor Royo per contestar les qüestions plantejades pels grups parlamentaris.

Santiago Royo (president de l'Associació Tecnio)

Els he de dir que un pot fer moltes coses a la vida, però que acaba sempre mirant el que fan els altres. No sé com són capaços vostès de sintetitzar tota aquesta sèrie de preguntes per aconseguir una resposta coordinada per part de tothom. Farem el millor que podrem.

Aviam, comencem amb un cert ordre. Tema governança. Comencem pel tema governança i pla estratègic. Interlocució. Nosaltres, actualment, és que no puc donar-li un interlocutor. Li he de donar un interlocutor de cada departament. Com a interlocutor del Departament de Recerca i Universitats, tenim el director general de de Transferència de Coneixement, senyor Selva, i com a interlocutor del Departament d'Empresa i Treball, tenim el secretari d'Empresa i Treball, el senyor Jaume Baró. I també parlem o hem parlat amb la subdirectora d'innovació – d'aquesta sèrie, com les dues grans dependències– d'Agricultura, que és la senyora Glòria Cugat, si recordo bé el nom. I en breu ens posarem en contacte amb el senyor Toni Plasència, que és el director d'innovació de Salut. És a dir, que estem una mica dispersos i aquesta és una mica la queixa. És a dir, ens podríem compactar i seríem més eficients. Aquesta és una mica el nostre punt de vista, i perdoneu si m'allunyo d'això.

Què més? Pla estratègic. El primer, molt important, perquè això és una confusió que dura fa uns dies. Nosaltres no estem demanant un pla estratègic per a l'Associació Tecnio. L'Associació TECNIO ja ens espavilem amb els nostres associats. Volem un pla estratègic pel model Tecnio, perquè els Tecnio puguin fer transferència del coneixement amb empreses i, per tant, és molt important. En quin estat està això? Aviam, ens han contestat el Departament de Recerca i Universitats que es crearà una comissió interdepartamental per iniciar aquest procés. No ens consta que s'hagi creat un sistema detallat de governança i que ens pugui donar suport per elaborar el pla estratègic. No hem pogut reunir-nos, no s'ha donat lloc, no ha sigut possible tenir una reunió. El que podem confirmar és que nosaltres aquest pla estratègic no és la primera vegada que el demanem, aquest pla estratègic nosaltres el vam demanar en una reunió que vam tenir amb Presidència a la qual va assistir el director general de Transferència de Coneixement, el senyor Selva, que ens va encarregar que elaboressin un esborrany del pla estratègic i el vam elaborar. Aquest esborrany es va entregar i aquest esborrany està al Departament de Recerca i Universitats, al Departament d'Empresa i Treball i al Departament de Presidència des del setembre de 2025. I no hi ha hagut cap moviment. Esperem que aviat n'hi hagi, sigui via aquesta comissió interdepartamental o sigui via el que sigui. Aquesta seria la part de pla estratègic. No sé si caldria afegir alguna cosa més, però jo crec que bàsicament afegiria això.

Respecte del finançament, que és el gran tema. Aviam, respecte del finançament. Estem molt agraïts, i ho diem i ho tornem a dir. Tenim cent mil euros que ens permeten fer funcionar l'associació per part del Departament d'Empresa i Treball. A més a més, l'associació funciona perquè cada grup Tecnio paga una quota anualment. Però també estem profundament agraïts pel fet que hàgim aconseguit revertir l'existència d'aquest finançament basal del 2023, 2024 i 2025 i recollim la proposta que ens fa el senyor González de parlar de quins documents i quins instruments poden ser els més interessants. I seguim aquí. És clar, si seguim parlant del milió d'euros, doncs considerarem... Ja en parlarem. És a dir, als detalls ja hi entrarem. És a dir, a analitzar vies diferents a les que han existit fins ara, hi estem oberts i hi hem de treballar tots plegats. Està clar. Ens consta que el Departament està fent esforços per definir una partida específica. Ens consta, i en particular,

podria ser que aquesta partida específica. Ens consta també que quan hi va haver la proposta –almenys des del nostre punt de vista o fins a nosaltres no ha arribat–, la proposta de pressupostos, amb l'increment del vint-i-quatre per cent en Recerca i Universitat del pressupost, jo diria que ningú ens va confirmar des de cap grup parlamentari que hi hagués una menció explícita a Tecnio. Pot ser normal o pot no ser-ho. Tranquil·litzador, des del nostre punt de vista, no ho és, sincerament.

A partir d'aquí, llavors, les discrepàncies amb el document del govern sobre que estem sobradament finançats. Ja n'he parlat. O sigui, sí, guanyem a les indústries del coneixement. Competint amb tot el sant sistema de recerca de Catalunya, som els millors, *coño! Perdón. Claro*, és que sí, hem de guanyar nosaltres perquè som... No sé si hem guanyat el vint-i-cinc, o el noranta o el setanta, però és que els guanyem nosaltres. Per què? Perquè estem en contacte amb el mercat, perquè sabem el que volen les empreses, perquè no ens costa trobar una empresa que ens digui «això és molt interessant, jo et faig de padrí, faig un [#06:56], faig un producte», i allò és competitiu i hi pot anar tothom. Si no és Tecnio, *te da igual*, és el mateix. Per tant, jo crec que és molt important separar aquesta banda de competitiu d'aquesta banda de no competitiu, i ser conscients de l'oportunitat que estem perdent amb els Tecnio, perquè som capaços de fer molt més si ens hi posem.

Aquesta seria una. Dispensin, eh? Tinc una pregunta sobre distribució del finançament que no sé ni qui l'ha feta ni què volia dir. I l'he apuntada perquè valia la pena contestar-la. (*Veus de fons.*) Una pregunta sobre... Ah, la distribució del finançament entre públic i privat. La distribució de finançament entre públic i privat és una conseqüència de com s'organitzen els grups. Els grups s'organitzen com saben i poden. Els grups s'acrediten, no els triem. Ells trien, tenen la iniciativa d'acreditar-se en transferència de coneixement. I un cop acreditats, treballen en els sectors i en les distribucions que volen. Això és una cooperativa, això és una pimec. (*Veus de fons.*) Nosaltres no creem els indicadors, els crea la Generalitat, i nosaltres senzillament rebem els grups que volen fer transferència de coneixement i els ajudem en el que podem.

Respecte als fons Next Generation. Bé, la valoració és positiva, és a dir, ha servit per generar moltes coses. Ha servit per crear un gran ecosistema, ha servit per

potenciar aquests percentatges de finançament. Jo vull veure com acaba això, però el percentatge de finançament del PIB respecte del que teníem és molt més alt ara mateix. I en particular en temes com el finançament d'empreses *spin-off*, s'han fet instruments, en l'àmbit de l'Estat espanyol, bastant interessants, [#08:42], per exemple. És a dir, hi ha hagut instruments que són molt interessants i que han servit.

Respecte què poden fer per millorar les empreses i el seu rol. Si us plau, creem mecanismes estables en el temps, ben finançats, en els quals no tinguem un dotze per cent d'èxit. Si tenim un dotze per cent d'èxit, aquí no ve ningú. És a dir, tu els plantejges a les empreses i dius «*no, casi que me pides un europeo*, que pel dotze per cent rebrem molts més diners». El problema és generar un mecanisme que sigui tan estable com que tingui una ràtio d'èxit raonable. Per què funcionen els doctorats industrials? *Porque tú lo pides, y te lo dan*. No hi ha més. No és una muntanya de diners. Per què funcionen els CDTI? Els CDTI estan asseguts a sobre d'una bossa de diners gegantina, però el CDTI funciona perquè tu saps que vas al CDTI i, si fas les coses mitjanament bé, te les emportes. I és fiable. No és vaig allà, m'avaluen i a veure què passarà. En aquest sentit, jo crec que és la gran cosa pendent. Instruments fiables i convocatòries estables que ens portin aquí.

Respecte a la burocràcia, sí, tenim moltes coses a millorar. És cert que, especialment en el nivell de justificació que a vegades se'ns demana a Catalunya, sorprèn el nivell de complexitat de les justificacions que hem de fer en aquest país quan compares amb altres administracions. També estem d'acord que no hi pot deixar d'haver una traçabilitat molt clara i complir unes regles, i que tot sigui molt clar quan es parla de finançament públic. Però realment, quan un està a la banda de l'investigador, és molt complex d'entendre perquè tres administracions donen una feina tan diferent i requereixen un nivell de detall tan diferent en les justificacions. Això crec que és bastant rellevant.

I per acabar –bé, queden cinc minuts–. Insistir una vegada més en el tema que demanem que el finançament sigui basal per poder fer estratègia. És a dir, tots els que estan aquí i que han estat directors de centres, o que han tingut equips, o que són gerents de centres CERCA. Això és *vox populi*. És a dir, si tu vols potenciar la transferència de coneixement, el que has de fer és posar una persona que conegui

el teu coneixement, el que desenvolupes, que el conegui prou –no cal que el conegui molt a fons– i que sigui capaç d'investigar en quines fires, quines empreses, quines tecnologies té sentit investigar. I això se'n diu promotor, i hi ha molts centres que ho fan servir i funciona. Agafem promotors, posem mitjos promotors, quarts de promotors, cofinancem promotors entre els grups. Això seria un enorme increment i una ràtio espectacular de rendiment del diner públic que s'hi posi. Des del meu punt de vista. Des del nostre punt de vista. I a partir d'aquí, el que hem estat dient. És a dir, el finançament basal ens permet fer aquesta estratègia. Sense aquesta estratègia, no anirem gaire més lluny.

Com incentivar més compromís a les empreses? Ja ho hem comentat, a través de tots aquests instruments addicionals que hem creat, que siguin estables i que siguin fiables. I per acabar, ja que no m'ha donat temps a la compareixença, els insistiré també en tot el tema de la carrera investigadora. És a dir, la carrera investigadora necessita... I ara ho hem arreglat bastant a l'AQU, perquè hem tingut nosaltres i suposo que algú més, una intervenció significativa. Ara els medis de transferència es tenen en compte fins a un punt. Si no aconseguim que els criteris de transferència entrin fins al fons en les avaluacions dels investigadors, no anirem enlloc. No ens en sortirem. Perquè la gent farà recerca, farà *papers*. És més fàcil, què voleu que us digui. És més fàcil fer *papers*. Aquí hi ha una empresa que vol que li entreguis una cosa demà passat i has de córrer i no surt. És més complicat fer això que fem nosaltres que el que fan els altres.

Voldria insistir, per acabar, en el tema del finançament basal. Busquem els instruments i busquem la manera de fer-ho, però és crític que els grups tinguin aquesta capacitat de fer difusió del seu coneixement i de fer una mica d'estratègia respecte de la seva comercialització de la tecnologia, per més que tinguin un pla de màrqueting. El pla de màrqueting, la meitat dels dies, l'investigador es posa al cap del barret de màrqueting i allà va. No, fem-ho bé. Fem-ho bé, cofinancem qui pugui, ens repartim entre uns quants, fem promotors que puguin fer aquesta funció de màrqueting. Tindrem molts més projectes, tindrem moltes més empreses funcionant, fent innovació amb els grups Tecnio i aconseguirem que els indicadors es disparin més encara. Jo crec que aquest és un dels grans camins. Jo seria el que els recomanaria. (*Veus de fons.*)

Tot això està inclòs i està definit en aquest pla estratègic que diem que vam presentar al setembre del 25, del qual espero que no complim un any sense rebre resposta. Aquest és un dels grans punts. Per nosaltres, el pla estratègic es resumeix... Hi ha el finançament, que ja entenem que és difícil, però no entenem que sigui difícil estructurar un ens que pengi o d'Empresa o de Recerca, i que les dues conselleries es parlin, però que tinguem alguna cosa de manera que estiguem amb les dues, que puguem col·laborar amb les dues, però no necessàriament depenent de la dinàmica de cada una. Perquè hem tingut ja dues conselleries, o dos governs amb dues conselleries diferents, i les dinàmiques de les dues conselleries han anat canviant. I això, és clar,

Fitxer 19CRU7

si una conselleria perquè es digui Salut deu ser complexa, tenir-ne dues ja és molt complicat.

I per últim, això quasi ho expliques tu, perquè no sé què vols dir. (*Rialles.*) Balanç de gènere. Tenim un perfecte balanç de gènere. (*Veus de fons.*) Ah, correcte. I n'hem parlat abans, i el balanç de gènere és molt senzill. Malauradament, encara cada cop menys, tenim més noies fent estudis de salut. La meva filla està fent enginyeria industrial, però la va començar perquè volia fer enginyeria biomèdica. És a dir, hi ha una cosa que haurem d'acabar de desmuntar en què les noies acaben més aviat en aquest tipus de camps. I tenim un balanç de gènere quasi perfecte, perquè també tenim enginyers elèctrics. Tenim un balanç d'enginyeries i de gènere perfecte perquè hi ha totes les temàtiques, perquè no depèn dels grups, perquè la societat és del cinquanta per cent homes i dones, i per tant els Tecnio són cinquanta per cent homes i dones. *No hay más.* No és més complicat que això.

I si em permeten, doncs, ja ho deixaria, perquè no sé què més dir-los. Convidar-los a aclarir allò que vulguin aclarir. Estem a la seva disposició permanentment i ens serà un plaer, si algú vol venir a fer visites, ensenyar-los dos o tres grups Tecnio, com hem fet en el passat. Moltíssimes gràcies, de veritat, per donar l'oportunitat d'explicar tot això i per fer present la realitat Tecnio dintre d'aquesta comissió.

Moltes gràcies, de veritat.

El president

Moltíssimes gràcies. *(Alguns aplaudiments.)* No, no es permet aplaudir a les comissions *(Rialles.)*. Podem comprendre l'aplaudiment *(L'oradorriu.)*, però per norma aquí no toca. Però agrair al doctor Royo la seva compareixença. Agrair-li la seva invitació. Segur que algú voldrà vindre a visitar. I agrair també la presència de la vicepresidenta Irene Garcia i del senyor Manuel Palacín a la taula. I la presència per part de tots els grups parlamentaris, que la seva informació la tindrem en compte, segur. Moltíssimes gràcies.

Sí, suspenem dos minuts per acomiadar el compareixent i donar la benvinguda al nou compareixent.

Reprenem la comissió.

Compareixença d'una representació de TransFormem UB per a informar sobre els problemes laborals a les universitats

357-00525/15

I iniciem el quinzè punt de l'ordre del dia, que és la compareixença d'una representació de TransFormem la UB davant de la Comissió de Recerca i Universitats. I donar la benvinguda als representants, que són Carles José i Mestre i Alejandro Morcuende, que tindran per exposar un temps de quinze minuts, que es repartiran entre ells. I donar-los la benvinguda i donar-los la paraula perquè ens exposin el seu plantejament. Moltes gràcies.

Alejandro Morcuende (representant de TransFormem la UB)

Bé, bona tarda. En primer lloc, moltes gràcies per convidar-nos a poder posar sobre la taula algunes de les situacions que pateix avui la universitat pública. En primer lloc, volíem dir que som TransFormem UB, som un espai sindical que agrupa diferents sindicats i professors independents, també els Doctorands en lluita. I bé, començo posant, diguéssim, el marc d'anàlisi, que per a nosaltres és una mica els quinze anys després del Pla de Bolonya. I deia el Paco Fernández Buey, un catedràtic de la Pompeu Fabra, que durant la primera dècada del segle XXI vam

assistir a una campanya brutal de desprestigi de la universitat pública en la qual es deia que no fèiem el que el mercat laboral demandava, faltava professionalització i sobrava teoria, la suposada gestió assembleària de les universitats no era eficient, que la universitat era endogàmica, que teníem un índex elevat de fracàs escolar, que les taxes universitàries eren molt baixes, etcètera, etcètera. Aquestes eren algunes de les afirmacions que mitjans de comunicació, fundacions, bancs, *lobbies* empresarials, partits polítics no es van cansar de repetir durant la llarga lluita contra el Pla Bolonya. I aquesta és una vella estratègia de desprestigi i de degradació d'un servei públic per després posicionar-lo en el mercat privat de la formació, que avui mou milions d'euros. Quinze anys després de l'adaptació dels graus a l'Espai Europeu d'Educació Superior, el balanç és clar: menys finançament, menys autonomia, menys estudiants, menys qualitat, menys universitat pública.

És en aquest marc que hem de situar les anàlisis que fem de l'estat actual de les coses a la universitat. No es pot entendre res sense aquest marc, aquestes reformes al voltant de l'espai europeu que, tot sigui dit, va ser promogut per tots els consellers i conselleres amb les competències en matèria d'universitats. Si entrem en detall, a ningú li sorprendrà que el principal problema de la universitat pública continuï sent avui en dia la precarització laboral, que és un problema fonamental i estructural de moltes universitats, especialment a la UB.

En primer lloc, la LOSU ha consolidat una nova figura precària, que és el professorat substitut, pensada per cobrir necessitats puntuals, però que s'ha convertit de nou en una figura estructural. Substitueixen professors permanents amb contractes temporals, càrregues docents elevades, poc temps i recursos per preparar classes, sous baixos, cap estabilitat, en definitiva. A més, s'ha de dir que les seves condicions salarials, que són pèssimes, s'han fixat unilateralment, sense acord amb la part social i amb gran desigualtat entre les universitats. La Generalitat no hauria d'inhibir-se en aquest debat i cal abordar urgentment salaris i estabilitat, com passa amb els substituïts a la secundària.

En segon lloc, trobem una altra línia sensible quant a l'estabilitat laboral i el relleu generacional, que és el professorat lector, que són també temporals. Es va fer un pla de xoc, es va fer un programa María Goyri, que no cobreixen tot el professorat

associat –predoctoral, postdoctoral– que podria accedir-hi. Cal convocar la tercera convocatòria del pla María Goyri que la Generalitat té pactada amb l'Estat, i no dir que això queda substituït pel pla de xoc. D'aquestes places també en depèn el personal postdoctoral i cal garantir itineraris clars cap a places permanents. És més important finançar places d'estabilització que programes de captació de talent com el Serra Húnter, d'acord? El talent ja el tenim, però està cobrant set cents euros al mes. I no només s'han de convocar noves places, sinó que cal garantir aquesta promoció futura dels lectors, que a la UB no es deixa d'advertir que la promoció dels lectors no està assegurada. Imaginin que d'aquí a cinc anys tenim una ERO de mil i pico persones a les universitats públiques. Això seria una situació bastant complicada. Per tant, estabilitat i més places a la universitat.

Evidentment, quan parlem d'això, necessitem que les universitats públiques estiguin degudament finançades. Mai hauríem d'haver deixat de parlar d'austeritat en aquest país. Si a l'any 2009 Espanya invertia 1.159 euros per càpita en termes reals, el que suposava el 9,8 per cent, el deu per cent de la despesa pública total, al 2017 havia caigut als 444 euros, i al 2023, amb la recuperació completament consolidada, la inversió era de 703 euros. Per tant, bastant lluny de la despesa pública abans de la crisi. Per tant, l'austeritat continua. I això, evidentment, té una traducció a les universitats. Segons un informe de Comissions Obreres, si l'any 2010 s'invertia el 0,56 del PIB en universitats, avui s'hi està invertint el 0,39 per cent del PIB a Catalunya. Si ens fixem en la despesa per alumne, l'any 2010 s'invertien 9.289 euros; tretze anys després, mil euros menys, 8.276. Sabeu que la LOSU marca en el seu article 55 de suficiència financera l'u per cent del PIB en despesa pública en ensenyament universitari. Per tant, això sembla ara mateix una quimera en la situació d'infr finançament públic estructural en què vivim.

En paral·lel, el que tenim és un augment del finançament privat. Segons un estudi de la Fundación Conocimiento y Desarrollo, més del trenta per cent de les despeses en universitats provenen del sector privat, mentre que a la Unió Europea és del vint per cent. Una de les expressions més actuals d'aquest fenomen són les càtedres – Agbar, Fiat, Inditex, Danone, Siemens, Planeta, Telefónica, etcètera, etcètera–. Que les grans empreses públiques del país

Fitxer 19CRU8

coincideixin en actuar a través d'aquesta figura sobre la universitat no és quelcom casual. És un instrument que introdueix interessos privats en la definició de les agendes acadèmiques i orienta la recerca cap a objectius de mercats. D'acord? A més, aquestes fórmules sovint el que fan és blanqueig corporatiu. El que es busca amb aquestes càtedres és l'acceptació pública de pràctiques i discursos. Per tant, aquestes empreses no inverteixen en ciència, inverteixen en prestigi social i institucional.

La segona via de finançament privat són les taxes universitàries, que paguen els estudiants i les seves famílies. Uns preus que, tot i que han baixat a partir del 2020-2021, no s'han recuperat. No estan en el nivell precrisi de l'any 2007-2008, d'aquest curs. Això implica que d'alguna manera estem tancant les portes de la universitat pública a un perfil determinat d'estudiants i el que passa és que se n'obren unes altres, que són bàsicament les de les universitats privades no presencials. Si al curs 2005-2006 la població universitària es repartia en un noranta per cent al sistema públic i un 9,6 al sistema privat, el 24-25, vint anys després, la proporció és del 75-25 i a Catalunya les universitats privades creixen vuit vegades més que la pública per la manca de places per absorbir aquesta demanda de places laborals, per la manca de personal. Per tant, menys universitat pública, però molta més de privada.

I per últim, voldria dir alguna cosa sobre la recerca, per passar la paraula al meu company, perquè impacta directament en les condicions laborals del professorat també. Avui aquesta recerca no està guiada només per preguntes científiques, sinó també per les regles d'un sistema de publicació dominat per grans editorials privades. Això genera una pressió constant per acreditar-se i publicar, especialment en les primeres etapes, i el resultat al final de tot això és paradoxal, perquè més publicacions no necessàriament impliquen més qualitat, una recerca de més qualitat, sinó una recerca més homogènia i menys arrelada. Per tant, tenim un sistema públic que produeix el noranta-sis per cent de la recerca, governat en part per criteris externs. Hem de revisar un model que debilita la qualitat de la recerca i les condicions de treball en què es fa aquesta recerca. Per tant, cal una política científica pròpia que defensi la recerca bàsica i l'aplicada, que es guiï per criteris propis, que permeti

investigar en les llengües que considerem i que entengui la internacionalització com la capacitat de projectar al món la recerca feta a Catalunya. D'acord? Doncs, sense més...

Carles José i Mestre (representant de TransFormem la UB)

Mercès. Bé, jo el que faré és fer un incís en el que ha dit ell pel que fa a la banda del professorat associat. No sé si saben vostès –en fi, considero que ho haurien de saber, però no sé si ho saben– que el professorat associat a les universitats catalanes és un professorat no majoritari –no podria ser això per llei, tot i que la llei de vegades les universitats a la salten– però molt nombrós, és un professorat que treballa al setanta-cinc per cent del professorat agregat titular i cobra el vint per cent del que cobra un professor agregat o titular. Ho repetiré per si no ho saben, o per si ho saben, en fi, no ho dimensionen degudament. Treballar un setanta-cinc per cent del que treballa un professor titular o agregat i cobrar el vint per cent. Si això és just, doncs, en fi, segurament faré les maletes, perquè si consideren que això és just, jo crec que no. Però bé, seria per fer les maletes, no?

Evidentment, per corregir això cal fer alguna llei, d'acord? El problema és que la llei ja és feta. Aquesta comissió és una comissió legislativa. M'he informat sobre quina és la funció que fan vostès i, en fi, és una comissió legislativa que té la possibilitat d'engegar iniciatives en aquest sentit. Jo, el que els suggeriria és que miressin d'incidir tant com fos possible en la correcció d'aquest biaix que és del tot injust. Jo no sé fins a quin punt vostès tenen capacitat de fer-ho. Aquí, el llistat de greuges en relació amb el professorat associat és enorme. Vull dir, a la UB, per exemple, la universitat s'ha negat a aplicar la disposició transitòria addicional vuitena de la LOSU, de la mateixa LOSU, per als concursos de María Goyri, per exemple. Se'ns barra el pas a opcions de recerca quan tenim l'obligatorietat de fer recerca. Però el cas és que, en relació amb el que estava introduint, la situació de la universitat –i és per això que soc bastant escèptic sobre el que pugui sortir d'aquí avui; molt escèptic– és gairebé per a tothom una coartada múltiple estel·lar. Perquè, és clar, la universitat s'escuda sempre en la seva autonomia, que evidentment cal respectar, però que li dona una llibertat d'acció que li permet de vegades fins i tot anar contra la pròpia llei, en relació al que deia abans. És a dir, la LOSU prescriu literalment que tot el

professorat de la Universitat de Barcelona té el dret i el deure de fer recerca. El deure eh? Tothom. Doncs bé, la Universitat de Barcelona interpreta una literalitat d'aquest tipus per barrar-nos el pas a borses de viatge, per exemple. I un dels arguments que de vegades s'expressa des de la pròpia universitat, en relació amb el que deia de l'autonomia, és que si ha de ser com vosaltres dieu, que m'ho digui un jutge, un jutge espanyol. D'acord? És a dir, la universitat de vegades –no conec tant les altres universitats, però me la UB me conec una mica– arriba a aquest punt. Si he de fer alguna cosa, que m'ho digui un jutge. No perquè ho digui la llei. És a dir, que un jutge em digui que jo he d'aplicar la llei. Aquest és l'escenari que tenim.

Aleshores, és clar, això per la banda de la universitat. Després tenim una llei marc com és la LOSU. Aquí vostès entenc que no hi tenen incidència ni una, no hi poden fer res. Ja està aprovada. L'única cosa que es pot fer és aplicar-la i mirar d'aplicar-la bé. Però clar, quan l'aplicació depèn de la mateixa universitat i la universitat no l'aplica –allò que us deia de la recerca, per exemple, o la disposició transitòria addicional vuitena de la LOSU–, aleshores la qüestió és: què es pot fer? Vostès estan al mig. Estan entre la llei espanyola i la universitat lliure catalana. Jo no sé si tenen alguna possibilitat de fer res, però, si poden, si poden, i en aquest sentit potser hi caldrà molta imaginació, facin-ho, si us plau.

Merci.

El president

Moltíssimes gràcies. I ara és el torn dels grups parlamentaris. En primer lloc... Ah, ho fem ara seguit? Em pensava que ho fèiem després. *(Veus de fons.)* Sí? Seguit?

Compareixença d'una representació de Doctorands en Lluita per a informar sobre els problemes laborals a les universitats

357-00526/15

Doncs té la paraula, pel temps de quinze minuts, el senyor Adrià Velasco.

Adrià Velasco (representant de la plataforma Doctorandes en Lluita)

Molt bé, doncs, molt bona tarda. En primer lloc, agrair que se'ns hagi acceptat venir a explicar les nostres preocupacions i demandes a aquesta comissió. La meva

compareixença és en nom de la plataforma Doctorandes en Lluita a Catalunya, que és la coordinadora dels diversos col·lectius autogestionats de doctorandes en lluita a les universitats catalanes. Bé, potser els diputats i diputades d'aquesta comissió no em coneixeran a mi personalment, però no és la primera vegada que venim aquí per la nostra frustració i fa anys que lluitem per la millora de les condicions de feina i vida de les doctorandes.

Com succeeix amb les companyes de l'educació secundària, fa anys que arrosseguem molts dèficits i abusos que posen a prova la resiliència d'aquesta comunitat educativa que representem, que es troba cada cop més tensada i que no pot complir amb les seves funcions a la societat. Com que no és la primera vegada que venim aquí, no insistiré en el fet que les doctorandes, remunerades o no, som un dels col·lectius més precaritzats de la universitat, juntament amb el professorat associat i la nova fórmula fraudulenta del professorat substitut, com justament comentàvem. Ens agradi escoltar-ho o no, la realitat és que les doctorandes som emprades com a mà d'obra barata per a solucionar els problemes crònics d'infrafinançament, tant en recerca com en docència, de les universitats. El model actual de finançament i organització de la recerca, com tot just comentàvem, està marcat per una clara deriva neoliberal de la universitat, la insuficiència de recursos i una distribució altament competitiva, amb el suport de les mateixes institucions que haurien de garantir una universitat pública accessible per a tothom. Dins precisament d'aquest marc, l'acadèmia situa el col·lectiu de doctorandes davant d'exigències creixents de productivitat i una competència constant que sovint es dona en entorns poc favorables a l'aprenentatge i el desenvolupament com a investigadors. Realment, el que hauria de ser una etapa formativa i d'inici a la carrera acadèmica està esdevenint cada cop més una feina hostil i precària on impera la pura supervivència i la llei del més fort per sobre dels suposats criteris d'excel·lència o mèrit.

En aquest context, com és ben sabut també per tota la comunitat universitària, un dels greuges més importants que s'ha donat contra el col·lectiu de doctorandes va ser la convocatòria dels ajuts predoctorals de la Generalitat de Catalunya a només tres anys, un període que és clarament insuficient per realitzar una tesi doctoral en condicions dignes. Això va generar un clar greuge comparatiu entre els beneficiaris

d'ajuts de la resta de l'Estat o els propis de les universitats, dotats de quatre anys, respecte als de la Generalitat, que es veien o s'han vist sempre obligats a acabar les tesis fora de contracte i normalment a l'atur. De fet, un atur que els hauria de servir com a coixí entre etapes investigadores i no pas com un sou encobert mentre segueixen treballant per la universitat. Perquè, de fet, de les nostres tesis no només ens en beneficiem nosaltres, sinó també tota la universitat.

Com dèiem, això ve de lluny i fa anys que dediquem bona part de les nostres energies a intentar canviar aquesta situació, reclamant una pròrroga automàtica de tots els contractes predoctorals a quatre anys. No només es tracta de dignificar l'etapa predoctoral en formació, sinó també d'assegurar l'acompliment de la LOSU, que estipula la durada dels estudis de doctorat en quatre anys. Així doncs, els contractes per dur-los a terme haurien d'assegurar, com a mínim, aquesta temporalitat.

És cert que des del darrer cop que vam venir aquí s'han produït alguns canvis. A la Universitat de Lleida i la Universitat Rovira i Virgili s'han compromès a pagar amb diners propis la pròrroga d'aquests contractes gràcies a la lluita organitzada de les doctorandes. Això no assegura, però, que continuïn pagant aquests recursos en els cursos vinents. Les doctorandes han de lluitar any rere any aquesta ampliació, que només està establerta de manera efectiva en el cas de la Universitat Autònoma de Barcelona, gràcies precisament a les mobilitzacions. Això genera, però, de retruc, un altre greuge comparatiu, que és que ara mateix una persona investigadora amb un contracte FI de la Generalitat o de La Caixa pot gaudir d'un any més de contracte per fer la seva tesi segons a quina universitat estigui. Enguany, per exemple, la convocatòria FI Joan Oró 2023 tindrà un any més a la Universitat Autònoma de Barcelona, mentre que a la Universitat de Barcelona seran acomiadats el proper maig. Per tant, el greuge comparatiu és evident.

Tothom està d'acord en què cal trobar una solució unitària que abordi tothom, independentment de l'ajut o de la universitat. Per al cas de la UB, que és des d'on parlo jo, l'equip rectoral ha negat contínuament la possibilitat de fer-ho amb diners propis i, malgrat les bones paraules, realment no s'hi ha produït cap avenç. Any rere any, les doctorandes són injustament acomiadades amb les tesis a mig fer després

d'haver donat els anys més importants de la seva recerca a la universitat. Aquest mateix any, es va produir un altre canvi en via de resolució, que és que la Generalitat, per fi, va començar a convocar els nous ajuts FI a quatre anys ja a partir de 2026. La convocatòria que s'està resolent en aquest moment és de quatre anys. Evidentment, nosaltres vam celebrar aquesta decisió, tot i que la consellera no ens va mencionar malgrat les hores que vam dedicar a lluitar-ho, i evidentment ho prenem com una victòria pròpia. Això fa que per primera vegada podem acotar de manera exacta el que anomenem les generacions penjades, que són aquelles que han quedat amb només tres anys de contracte i que encara som a temps de salvar. Es tracta de les convocatòries 2023, 2024 i 2025, que s'acabaran aquest any, 2026, 2027 i 2028, respectivament. De moment,

Fitxer 19CRU9

sense resolució, com deia en el cas de la UB, i només amb respostes parcials i que podrien ser revocables a les altres universitats.

Tot i que la Generalitat està donant..., està intentant donar per tancat l'assumpte, nosaltres recordem que cal aplicar la mesura de forma retroactiva. I voldria insistir que el que diré a continuació m'agradaria que, com estem en aquesta comissió, apel·la a tots els partits polítics perquè precisament ja tenim experiència amb tots els partits polítics parlant d'aquests temes. Tot just fa un any, al Departament de Recerca i Universitats se'ns va dir que això era impossible, la retroactivitat no es podia aplicar, per després canviar de narrativa i dir-nos que potser sí, i que s'hi estava treballant i se'ns va prometre que s'aconseguiria tot just fa un any. Nosaltres hi vam confiar. Vam venir a aquesta mateixa cambra a recolzar intents de canvis en aquesta via per després trobar-nos completament desenganyats. Novament, l'argument de sempre: sense pressupostos, res, «patada» endavant i supeditar-ho a uns pressupostos que mai no arriben. I per part nostra ens trobem amb la història que sempre es repeteix, ja que era el mateix que ens deia l'anterior Govern sobre la mateixa problemàtica. Mentrestant, anem perdent companyes pel camí.

Estem cansats, molt i molt cansats. Les universitats ens donen la raó, tot i que en moltes ocasions tampoc s'han mostrat cooperatives. El Govern ho sap i, en paraules

de la mateixa consellera, saben que es tracta de dignificar la investigació al nostre país i sempre que hem vingut aquí als altres grups parlamentaris també recolzen la necessitat del quart any i de la retroactivitat. Però aquest consens contrasta amb la manca d'actuacions efectives quan han tingut responsabilitats de Govern i fa que avui les solucions continuïn sense materialitzar-se.

La situació és urgent. Estem a poc més d'un mes de perdre una nova generació de doctorandes sense l'ampliació de contracte que els pertoca per llei, tot i que mai abans la situació havia estat tan favorable per resoldre-ho. És per això que avui els reclamo, com a mesura més urgent, l'ampliació de tots els contractes predoctorals FU Joan Oró, FU Sdur i La Caixa, de forma immediata per evitar l'inici dels acomiadaments aquest mateix maig de 2026 i establir una línia de finançament que ens permeti salvar les tres generacions penjades.

Insisteixo que encara som a temps de resoldre aquesta vergonya i que no marxarem tampoc silenciosament. Els convido a imaginar una universitat sense nosaltres i veuran que no s'hi estaran gaire estona. És senzillament impossible, perquè sostenim la major part de la recerca, i perquè som la primera peça que justifica tot el sistema, a banda d'un estudiantat que no mereix en absolut les condicions indignes en què es troba el seu professorat.

Voldria també recordar que no es tracta una reivindicació aïllada. Com a conclusió, no hem d'oblidar-nos tampoc de la necessitat de l'equiparació salarial amb la resta de contractes predoctorals de la resta de l'Estat, evidentment. La recerca jove catalana necessita uns sous dignes que almenys haurien d'establir-se en les retribucions de la resta de convocatòries FP1 i FPI de l'Estat. Sobretot també tenint en compte que vivim en una de les zones més tensionades en habitatge de l'Estat, també.

Si realment som el futur, si realment sostenim l'excel·lència d'aquesta universitat, que se'ns tracti en conseqüència.

Moltes gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies.

I ara sí, és el torn dels grups parlamentaris i començarem pel sol·licitant de la compareixença, i tindria la paraula pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar la diputada Núria Navarro.

Núria Navarro Hurtado

Gràcies president, i moltes gràcies a tots tres per comparèixer aquí avui.

Bé, tots sabem que la universitat és un espai de coneixement, però també que és un espai de treball i massa sovint aquesta dimensió laboral queda invisibilitzada. Quan parlem de recerca parlem d'avenços científics, d'innovació, de transferència de coneixement i de competitivitat internacional. Però sí que és veritat que darrere de tot això hi ha persones que investiguen, que formen estudiants que sostenen projectes, que fan funcionar laboratoris i que massa sovint ho fan en condicions que no reflecteixen l'ambició del nostre sistema universitari.

En els darrers anys els vostres col·lectius heu posat llum sobre aquesta realitat i esteu lluitant per aconseguir avenços molt importants, i és just reconèixer que el Govern també ha anat fent passos estructurals per tal d'afrontar les peticions al vostre costat. Un d'aquests passos és la publicació de les noves bases d'ajuts Joan Oró, que per primer cop en dues dècades incorporen el quart any del contracte predoctoral. Parlem d'una convocatòria de 21,1 milions d'euros i 243 noves contractacions que no només amplia el temps per completar la tesi, sinó que reforça l'estabilitat laboral i s'alinea amb la Llei de la Ciència de Catalunya, amb el Pacte Nacional per a la Societat del Coneixement. Amb aquesta ampliació tan reivindicada del quart any no és un gest aïllat, forma part d'una arquitectura completa de suport a la carrera investigadora que inclou diferents programes, els doctorats industrials, els ajuts Beatriu de Pinós, la línia d'Innovadors, el Pla Serra Húnter, entre d'altres. Tot plegat configura un ecosistema que vol donar continuïtat i projecció a totes les etapes de la carrera científica, des de la formació inicial fins a l'excel·lència consolidada.

Ara bé, també sabem que aquest avanç conviu amb una realitat que genera inquietud. Hi han doctorands que acaben el contracte ara i que demanen que aquest quart any es pugui aplicar retroactivament. És una demanda legítima que neix de la dificultat real de completar una tesi en tres anys, i el Govern de la Generalitat és

completament coneixedor i sensible amb aquest tema, i em consta que n'heu pogut parlar en diverses ocasions. I aquí és on cal continuar treballant, reconeixent els avenços, però també escoltar les preocupacions i buscant vies que permetin acompanyar millor les trajectòries que avui es troben en aquest punt de transició. També ens heu comentat en relació a la precarietat laboral, que digueu que és una de les reivindicacions que aneu formulant any rere any, que som també plenament conscients que hi ha..., que tenim uns reptes. Uns reptes que tenen una incidència profunda sobre el sistema universitari, entre els quals destaquen l'envelliment, a més a més, de les plantilles docents i també del personal tècnic de gestió i d'administració i serveis del PTGAS. Aquesta realitat fa indispensable una actualització continuada dels currículums professionals en entorns cada vegada més exigents i intensament digitalitzats. Això, a més a més, se li suma la precarització d'una part del personal docent i investigador. Ara bé, davant d'aquesta realitat no podem adoptar una mirada estàtica ni resignada. Aquests reptes i aquestes amenaces poden i han de convertir-se en una oportunitat per avançar cap a models de gestió sostenibles que situïn i s'alineïn la recerca i la innovació que és a les nostres universitats, al centre de les prioritats estratègiques del país i que ens permetin deixar enrere una política universitària basada en respostes puntuals o la gestió constant de la crisi.

Per això, en aquest sentit, s'han fet un seguit de mesures per tal d'incrementar el relleu generacional a la docència, la recerca i la gestió, promovent l'estabilitat laboral i la captació de talent, amb mesures per al relleu generacional i contra la precarietat de les universitats públiques catalanes, com el Pla de competitivitat o el Pla de xoc. S'ha consolidat també la transferència de recursos addicionals i específics a les universitats públiques catalanes per finançar les despeses de noves contractacions de professorat lector i agregat i nous llocs de professorat permanent funcionari. Aquestes polítiques no són una actuació aïllada, tenim també el programa Maria Goiri per donar resposta als reptes actuals del sistema universitari i adaptar-los al que estableix la DOSUL. Com reivindicava des del Departament, s'han fet uns passos endavant amb la signatura del conveni Maria Goiri, el programa d'incorporació de talent docent i investigadors a les universitats públiques espanyoles, en col·laboració amb el Ministeri i amb el conjunt de les universitats públiques catalanes, amb l'objectiu de compartir el desenvolupament territorial i el

progrés del país. Des del Departament, i nosaltres que donem suport al Govern, ens implicarem per tal de poder tirar endavant totes aquestes accions i que les precarietats laborals que contínuament es reclamen podem arribar a bon port tots junts.

Moltes gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, diputada.

I ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts i té la paraula el diputat Jordi Bertran.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, president.

Bé, no m'ha acabat de quedar clar que el grup sol·licitant de la compareixença fos del Govern, en funció del que havíeu dit vosaltres, no? Agrair-vos l'explicació, però vaja, he trobat una dissonància de discurs impressionant entre el que es demanava i el que s'explicava des del partit Socialista. Però vaja, coses que passen.

Bé, en tot cas, per part nostra, des del Grup Parlamentari de Junts dir-vos que nosaltres apostem pel sistema universitari català i també hem procurat anar incidint en la diferència d'aquest sistema amb totes les mancances, segurament moltes de les que heu dit les podem compartir respecte al sistema universitari de la resta de l'Estat. Creiem –sobretot quan parlàveu del tema de privatització– creiem que és molt més exagerada en altres territoris i amb uns nivells d'excel·lència que realment deixen molt que desitjar, en tot cas, com a matisació.

Després hi ha una qüestió que ens ha semblat important també, que és aquesta defensa de l'equitat d'accés al sistema universitari que nosaltres, totes aquelles mesures que hem pogut impulsar les intentem defensar aquí, en el Parlament. I concretament heu parlat quant al professorat, de dos tipus de professorat que van quedar regulats per

(Veus de fons.)

Quan us referíeu a les places..., les categories que ho intentava regular com a substituïts i associats, de fet, nosaltres hem anat fent aquest seguiment i amb la

vostra compareixença també ens ha portat a la reflexió de dir caldrà tornar-la a fer, perquè és cert que en les darreres xifres se'ns ha mostrat una disminució del que seria els associats, el percentatge d'associats, un tema que s'havia cronificat fins al punt de què els associats ja no estaven pel grau d'expertesa, sinó que senzillament estaven per suplència. Ara la suplència s'està cronificant, pel que heu explicat vosaltres, pels substituïts, per tant, caldrà incidir a aquests percentatges i en l'evolució d'aquestes dues figures, no? En tot cas, aquí des del Govern se'ns van donar unes xifres que hi havia una reducció d'aquests percentatges sobre el total de personal titular, podríem dir.

Sobre la compareixença que heu fet les doctorandes en lluita. Nosaltres ens vam reunir, en aquest cas, a iniciativa del vostre col·lectiu i altres plataformes que provenien de la URV, de la Universitat Rovira i Virgili, i de fet, el novembre passat vam..., en aquesta comissió es va aprovar una resolució en la línia de la pròrroga del quart any amb caràcter retroactiu per una banda, i l'establiment d'aquest contracte de quatre anys a partir del curs 2026-27. De fet, en els pressupostos que nosaltres vam analitzar com es passen a les universitats les transferències, no és difícil «averiguar» en el detall si això està contemplat o no. Pel que ha explicat el grup que dona suport al Govern, en principi sembla que s'estan fent unes passes. També és cert que de manera imminent ara es compliran els terminis en què nosaltres reclamarem l'informe de compliment d'aquest tema, perquè és una qüestió que per nosaltres va ser prioritària el dia que la vam escoltar; de fet, qui ha passat per una universitat segurament pot entendre perfectament l'explicació que feies, i nosaltres també considerem que amb la quantitat de milions que s'han anat aprovant per «decretazo» creiem que evidentment també hi ha una part de voluntat i no es pot posar l'excusa de que no hi ha pressupost, perquè se n'aproven molts, de milions, per a altres mesures i per tant, el Govern prioritza unes mesures o prioritza unes altres, i això va amb un decret que s'aprova aquí, en el Parlament i que hi ha uns grups que li donen suport.

Per tant, per nosaltres sigui que el nostre compromís absolut en aquest tema de..., creiem que és una cosa que per sort es va aprovar, però l'haurem de seguir perquè evidentment pel que tu has anunciat, realment hi ha acomiadaments que sembla que es produiran de manera imminent.

En tot cas, agrair-vos les compareixences.

El president

Moltíssimes gràcies, diputat.

I té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Carles Campuzano.

Carles Campuzano i Canadés

Agrair les compareixences de les tres persones que representen les dues plataformes.

Ens han fet un diagnòstic crític sobre l'estat de la qüestió en el sistema universitari català. Les dades que ens han donat d'inversió pública en el sistema universitari català amb relació a l'època pre-austeritat i el que avui tenim indiquen que l'esforç que s'ha fet ha estat clarament insuficient per tornar a les xifres necessàries per garantir una capacitat de donar resposta a les demandes que la societat té en aquest àmbit. Aquesta compareixença d'avui, per mi ha de justificar una propera compareixença del Departament de Recerca i Universitats en el si de la comissió per donar resposta a algunes de les qüestions que específicament aquí s'han

Fitxer 19CRU10

plantejat el senyor José i Mestre tenia dubtes sobre si el Parlament podia donar resposta a les seves demandes; jo crec que l'esforç que hem de tenir en els marcs dels límits que té la Generalitat de Catalunya per afrontar aquests reptes i intentar donar-li aquestes respostes per la via dels pressupostos, i aquí sí que el Govern de la Generalitat hi té un terreny a recórrer, i vostès el que posen de manifest, el que recorden, és que el sistema universitari públic de Catalunya està infrafinançat, i, per tant, si volem tornar a tenir les xifres d'aquells 1.159 euros, si no he entès malament, doncs encara hi ha un recorregut a fer, i per tant aquí hi ha d'haver la capacitat de construir un escenari pressupostari en els propers anys que permeti recuperar aquestes xifres.

Vostès fan també una crítica a dir escolta, s'opta per anar a cercar el talent extern quan, en canvi, el que hauria de fer-se un esforç per donar més estabilitat als professors que avui ja estan a les universitats, això també és una qüestió que depèn fonamentalment del Departament de Recerca i Universitats a través de la capacitat de finançar les universitats catalanes. Per tant, aquí també el Parlament haurà de ser exigent, o el Govern, en aquesta matèria.

I finalment, apareix la qüestió, la problemàtica dels doctorands. La setmana passada, arran d'una moció del Grup Parlamentari de Junts, es va acceptar una esmena del nostre grup parlamentari en què torna a reclamar que, efectivament, els doctorands tinguin aquesta durada de quatre anys i es resolgui aquesta situació anòmla que el senyor Velasco estava denunciant. I és molt evident que això d'aquí ho haurem de demanar al Govern que comparegui, o sigui que el que ha de fer el Parlament, el que ha de fer aquesta comissió és demanar explicacions al Departament de Recerca i Universitats quan en distintes ocasions el Parlament ja ha sol·licitat..., ja ha demanat al Govern de la Generalitat una resolució en aquest problema. I ara, senyor Velasco, l'entenc, això d'aquí no és per dintre d'un any i dintre d'uns mesos, això d'aquí és de manera imminent.

Jo no crec que segurament puguem atribuir l'exclusiva responsabilitat a la ciutat de Barcelona, sinó que aquí hem de fer responsable al Govern del Generalitat, que és qui acaba finançant les nostres universitats.

En tot cas, perquè aquesta compareixença no tingui una sensació melancòlica que no hagi servit de res, el que ens hem de comprometre els grups parlamentaris és que el Govern comparegui el més aviat possible en el si d'aquesta comissió per donar resposta a les qüestions que vostès ens han plantejat.

Segurament, i ho deia també el senyor José Mestre, el tema no és el marc legal que tenim, sinó el compliment d'aquest marc legal que avui ens obliguen al Govern de la Generalitat i al conjunt de les nostres universitats públiques.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, diputat.

I té la paraula, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada Míriam Casanova.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president.

També voldria agrair tant a representants de Transformem UB com també de Doctorands en Lluita que estigueu aquí a la Comissió de Recerca i Universitats del Parlament per donar a conèixer novament, per tornar a parlar dels problemes laborals que afecten a les universitats i que fa dècades que arrosseguem, i que realment, després de tant temps, és realment una llàstima que encara estiguem parlant de precarietat laboral i que realment avancem poc, avancem poc i hauríem d'anar molt més enllà.

Fa poc, en el Ple de febrer, des del Partit Popular vam presentar una moció, una proposta, que realment era molt completa, que pretenia fer front als reptes que té la recerca i la universitat a Catalunya, i entre les diferents propostes vam incloure justament la de garantir l'estabilitat laboral i un sou digne per a tot el personal docent i investigador que fan carrera acadèmica a les universitats públiques catalanes. I en aquell mateix punt també dèiem que era important acordar un pla, un pla per erradicar justament la precarietat laboral de tot el professorat universitari en el període 2026 al 2030, és a dir, fixant-nos, per tant, un període, un àmbit temporal per aconseguir-ho i al mateix temps atreure talent i retenir-lo, i també, doncs, fer front al relleu generacional del professorat.

És cert, com deia abans el diputat de Junts, que el nombre de professors associats a temps complet s'està reduint en aquests últims anys, però en canvi a temps parcial no, continua augmentant. A nosaltres ens sobta molt que continua augmentant quan realment hi ha tanta necessitat de relleu generacional del professorat de carrera acadèmica. Pensem que aquesta figura laboral només s'hauria d'utilitzar per a aquells professionals que són experts en determinats àmbits que treballen majoritàriament fora de la universitat i que venen a impartir una sèrie de docències en matèries molt específiques de les que realment són molt experts, però no s'hauria d'utilitzar pel personal que fa o pretén fer carrera acadèmica.

A més, tampoc veiem bé que hi hagi professors de més de 40 anys que estiguin fent carrera acadèmica i que encara no tinguin una relació laboral estable amb la universitat i amb un sou digne. És a dir, no ens serveix la figura contractual del professorat lector si al final no té un itinerari clar per tenir una estabilitat laboral i poder fer carrera acadèmica.

Pel que fa als investigadors predoctorals, tenim clar que també estan patint una precarietat laboral, tenen un baix sou i tenen manca d'estabilitat. Nosaltres no veiem bé que els estudiants, els llicenciats, els enginyers que tenen al final els millors expedients acadèmics i que es dediquen a crear coneixement, se'ls acabi pagant una mica més del salari mínim interprofessional, si arriba.

Després també pensem que s'ha de limitar i concretar les activitats docents que han de fer de forma complementària a la seva activitat principal, que és fer la tesi doctoral.

Després celebrem que ja avancem en el tema del quart any del contracte laboral, però també pensem que cal garantir-ho de forma efectiva en totes les universitats públiques, perquè, és a dir, fer una tesi doctoral en tres anys és missió impossible, perquè avui en dia..., abans s'havia de fer com un llibre i després ja publicaves, però ara has de publicar com a mínim tres articles en revistes internacionals, i ja sabem que tot això té un llarg procés d'avaluació i revisions fins que s'acceptin. A més a més, també pensem que finalitzat el doctorat cal garantir la continuïtat del contracte predoctoral a postdoctoral.

Per tant, aquí nosaltres vam veure que era necessari també incidir políticament en aquesta qüestió i a principis d'any vam registrar també una proposta perquè la Comissió de Recerca i Universitats, justament per fer front a tots aquests aspectes que afecten especialment als joves doctorands. Encara no l'hem pogut debatre, però esperem que aviat arribi i que també es pugui aprovar i que pugui ser un pas a favor en la lluita més que merescuda de la millora de les condicions dels joves investigadors.

En conjunt, el que veiem és que tot el personal del sector públic de la Generalitat, el col·lectiu que està més afectat per places conjunturals respecte a estructurals, és al col·lectiu dels investigadors. I llavors pensem que això s'ha de canviar. Les dades

més recents que tenim són la del 2023, però realment poc ha variat a dia d'avui. Per tant, si el Govern de la Generalitat no és capaç d'avançar per anar erradicant la precarietat laboral, el que tindrem és que cada vegada continuarem amb joves doctorands que hauran d'abandonar la carrera acadèmica –com molts ja van fer en el seu moment– i no millorarem la qualitat universitària i tampoc assolirem l'objectiu d'incrementar el nombre d'investigadors, tal com estableix la Llei de la Ciència.

I si em permet, president, només una coseta, una pregunta voldria fer-los, i és si consideren que som partidaris de condicionar el nou model de finançament de les universitats públiques catalanes a un pla per erradicar la precarietat laboral del personal docent i investigador i, en cas afirmatiu, quins indicadors creuen que s'hauria de considerar? I per últim, com s'hauria d'utilitzar la figura del substitut i si creuen que calen canvis legislatius per fer-ne un bon ús.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada.

I ara és el torn del Grup Parlamentari dels Comuns i té la paraula la diputada Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies, president. Gràcies també per venir.

Jo crec que, segurament no serveix d'excusa ni justificació, però entenem aquesta frustració acumulada, haver vingut moltes vegades i que hi hagi hagut pocs avenços, però crec que igualment és important que seguim venint fins que realment es puguin anar concretant coses, i a vegades, doncs, els grups parlamentaris diem que farem coses i volem fer coses i que no s'acaben concretant, i us asseguro que moltes vegades la frustració és també bastant, bastant compartida, d'alguna manera.

Jo crec que heu posat sobre la taula algunes de les qüestions que fa molt de temps que anem parlant, que és aquesta precarietat que existeix entre el professorat universitari, però també entre totes aquelles persones que es volen dedicar a la recerca, a la docència. Acabem de venir d'una compareixença on es parlava d'una excel·lència en un model de la transferència de coneixement entre les universitats i

l'empresa, i a nosaltres, el dubte que ens ve, després de sentir-vos a vosaltres ara, és que per poder fer aquesta transferència de coneixement i aquesta excel·lència has de garantir que les persones que generen aquest coneixement, que són els investigadors i investigadores, tenen unes condicions de treball dignes i per tant, poden dedicar-se a fer aquesta recerca que després és tan fonamental per fer la transferència del coneixement a la resta de la societat, i segurament això no és el que està passant en aquest país, les dades ho posen sobre la taula i vosaltres també.

Crec que amb el tema dels professors associats, per anar a alguns dels temes que heu anat comentant, és cert que s'han anat reduint la xifra, però també és veritat que a vegades això ha generat un efecte pervers, que ha acabat sent el de l'acomiadament de persones que estan en contracte, professorat associat en precari i que no se'ls ha donat la sortida que en realitat s'havia de donar, que era la de la regularització dels seus llocs de treball, perquè al final, si el que estaven fent era cobrir una plaça que hauria de ser d'un professor d'estructura no pot ser que senzillament et limitis a acomiadar el professor associat i no tenir realment la creació d'aquest professorat d'estructura, és a dir, una cosa havia d'anar de la mà de l'altra. I al final l'autonomia de les universitats s'ha de respectar i s'ha de posar en valor, però també és cert que hi ha d'haver-hi uns mínims comuns i que hi ha d'haver una capacitat que moltes vegades demanem al Departament de tenir la capacitat de vetllar perquè les universitats, el sistema català universitari respecti mínimes condicions laborals i respecti mínimes condicions, doncs això de treball digne de les persones que s'hi dediquen, d'enfortir el talent que s'està investigant a les nostres universitats.

I això va de la mà del que també, i vam tenir un debat d'una moció la setmana passada, justament, amb el tema d'atraure talent. Hi ha molta obsessió per atraure talent de fora i per garantir que Catalunya està en llocs punters per atraure talent de fora, i jo crec que una mica la frase és el que dèieu, abans d'atraure talent de fora hem de pensar en com el talent que tenim aquí l'aprofitem, el dignifiquem i potser fins i tot en algun moment determinat podem exportar aquest talent, com de fet ja està passant, que molta gent amb aquest talent acaba marxant a universitats de fora perquè realment les condicions aquí són tan precàries que la gent marxa a fora, perquè poden desenvolupar la seva investigació amb millors condicions.

El tema de les beques, jo –per no allargar-me massa perquè també tindreu..., no tindreu massa temps per respondre a tothom–, el tema de la durada de les beques pre-doc, no? Crec que és un primer pas important i crec que d'alguna manera ho hem de posar en valor perquè després de molts anys, ara s'ha aconseguit que per fi es convoquin per quatre anys. Per tant, és una manera de reconèixer que el que s'havia fet fins ara era incomplet, era insuficient i feia que moltes persones tinguessin molts problemes per acabar la seva investigació, per tant..., però és que a més a més, si la resta de beques són de quatre anys, per què les d'aquí no ho havien de ser? Això també generava uns greuges comparatius en funció de quina era la beca que tenia cada investigador. Però també és veritat que hem de seguir insistint en que això s'ha de poder aplicar els que ara mateix tenen la beca de tres anys i que arribarà algun moment que tindran aquest quart any que no estarà cobert. Això és un tema, nosaltres hem parlat amb la consellera, i és un tema que nosaltres, com a mínim, hem recollit a l'acord de pressupostos per al 2026 que tenim al Departament, que és augmentar aquests quatre anys, però també a les persones que ara mateix ho tenen. Jo des d'aquí, el que sí que em puc comprometre és a exigir que això es compleixi. També és veritat que a vegades els acords no s'acaben de complir com una voldria, però l'acord està, l'acord està signat i l'acord està signat pel president Illa, per tant, hem d'apretar, crec que vosaltres, des d'on poder i des d'on podem, perquè aquest acord que recull explícitament que també s'ha d'ampliar a quatre anys a les persones que ara mateix tenen la beca de tres anys s'acompleixi.

És cert que es necessiten uns pressupostos per a moltes coses, i sense pressupostos és molt més difícil, i això també s'ha de poder posar sobre la taula. I també és cert que el finançament de les universitats encara no s'ha recuperat les retallades que alguns grups van fer en el seu moment, i això també s'ha de poder. Si puges les taxes un seixanta-sis per cent en un moment determinat, a la vegada que retalles la despesa universitària, amb un acord de pressupostos de fa uns anys, vam aconseguir tornar a baixar un trenta per cent les taxes universitàries, però continua sent un biaix molt alt per a molta gent. I la inversió en universitats ha de complir amb el Pla Calonge fins als 1.500 milions d'euros en acabar aquesta legislatura, que també és una qüestió que tenim a l'acord de pressupostos, i que serà difícil però que s'ha de continuar apretant. Però també que les universitats, quan

han de gastar aquests 1.500 milions, prioritzin i posin per davant garantir les condicions laborals, l'estructura necessària per impartir les classes i, sobretot, acabar d'una vegada per totes amb el frau del professor associat, quan era un frau, perquè era en realitat un professor d'estructura encobert, i sobretot, que no es continuï utilitzant, com ens heu explicat, el professor temporal per acabar sent un professor associat una segona escletxa per poder cobrir places estructurals

Fitxer 19CRU11

que no s'estan creant.

Gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, diputada.

I ara és el torn del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra i té la paraula la diputada Laura Fernández Vega.

Laura Fernández Vega

Moltes gràcies.

Bé, nosaltres creiem que és normal que hi hagi aquest grau de frustració. El nostre grup parlamentari dona ple suport a les demandes entorn al quart any, entorn a les formes de vinculació contractual, dels protectorats, etcètera, però creiem que aquest infrafinançament no té a veure ni tan sols amb aquesta legislatura, venim d'una recomanació de la Unió Europea entorn al tres per cent. La declaració d'universitat catalana es parla de l'u per cent i aquí seguim un pressupost actual al 0,6 per cent, que a més té una forma de disseny molt concreta.

Jo segueixo esperant, com a generació quasi, que tots els grups parlamentaris que van dir tantíssimes bones coses sobre el Pla Bolonya demanin disculpes, o si no, que siguin capaços de dir-nos per què consideren que és normal que només 9 de cada 100 estudiants de la universitat actualment proveguin de rendes baixes. Perquè si el que estem esperant és finançar correctament la investigació, que ja no

quedin alumnat de rendes baixes, segurament haurem de canviar el nostre posicionament.

Estem en aquesta situació i també té relació amb la precarietat que ells viuen. Llavors, m'agradaria tractar-ho un segon. S'ha convertit la universitat, en gran part, en una aspiradora de diners públics que es traslladen a l'empresa privada. Quan els grups de drete parlen de la importància d'abaixar els impostos han de recordar que aquelles empreses del mercat privat que es nodreixen de la formació que hi ha hagut a les universitats públiques és també el que hem aportat entre tots. És a dir, que hi ha moltíssims treballadors, moltíssims treballadors també en precari, que estan aportant un coneixement que posteriorment es transfereix a empreses privades i d'aquí surten els seus beneficis.

Per tant, és important també que hi hagi aquesta..., o sigui, que s'ha de finançar de forma correcta la investigació, però que a més s'ha de finançar tota la investigació, no només aquella que té una translació directa en el món empresarial. Perquè la gràcia de la universitat, com un espai de caràcter republicà i pel coneixement, és que no hagués de tenir a veure només amb determinats espais de recerca i en el mode d'alt valor de canvi. Això no hauria de ser un projecte polític en termes democràtics, en cap cas.

Igual que deia allò de 9 de cada 100 estudiants només de rendes baixes, hem de pensar que universitat pública, seixanta-dos per cent de rendes altes, i això són els informes d'aquest any. Llavors, tenim una tendència creixent i té a veure amb el Pla Bolonya, té a veure amb els horaris, té a veure amb la falta de conciliació, amb què no hi hagi formes d'avaluació integradores, amb què el sistema de beques està dissenyat d'una forma que no serveix realment per cobrir moltes voltes com falta un salari si tu has d'accedir a la universitat, i en unes condicions de vida clarament precàries, també fora de la universitat, però no només.

Si les feines que tenen a veure amb la investigació i amb el món acadèmic són de caràcter precari, només hi podran accedir aquelles persones pràcticament romàntiques que després estiguin disposades a venir una vegada i una altra a unes comissions i un Parlament a exigir el mínim, que són condicions laborals dignes que hauria de donar l'administració pública. Perquè si no, jo també estic a la comissió de

treball. No ho sé, no sé què li exigim a l'àmbit privat, si no podem complir des del públic. Aquells romàntics o aquelles persones que s'ho puguin permetre pràcticament com un exercici de filantropia. Una universitat pública no hauria de servir només per a això, no pot ser només que aquelles persones que tinguin condicions materials garantides fora de la investigació puguin dedicar-se a la investigació, i la tendència també serà aquesta, la tendència que ja vèiem a les universitats des de la inclusió del Pla Bolonya fins ara és la tendència que acabarem veient també en el món de la investigació, i això condiciona el tipus d'estudis que es fan, perquè la perspectiva també d'extracció de classe, d'extracció de rendes i de segons quins territoris que pràcticament tots els grups parlamentaris d'aquest plenari ja han dit alguna vegada que determinades coses no haurien de tenir a veure amb el codi postal, doncs home, sí que apliquen, apliquen també el tipus d'estudis que fas i apliquen també en les sortides que hi ha, quan ja tristament, avui dia, la forma d'escollir les carreres té molt a veure també amb el capital cultural, el propi i el dels pares. Això des de l'escola obligatòria fins a la universitat.

Per tant, una aposta ara perquè la investigació a les universitats tingui cert grau – cert grau, eh?– de qualitat, d'estabilitat i demés, és també una aposta per tornar a començar una mica a democratitzar les universitats, que eren el projecte polític que s'havien de fer, provenen d'aquí, i crec que és una cosa que en el moment en què vivim hauria de ser bastant important.

Llavors, no em cal ni acabar el temps, només que si volien incloure alguna qüestió més que hagin pogut viure o sobreviure en aquest període de lluita que ja ve de lluny en les formes de precarietat que han anat vivint, en el que han considerat i també què consideren sobre quins espais de recerca s'haurien de trobar de forma finançada correcta, perquè per part nostra, creiem que no només aquells que estan vinculats a ICREA arriben a un finançament, sinó que en general s'hauria de tractar de finançar de forma correcta tots els grups d'investigació per evitar que hagin de condicionar també les seves investigacions a la demanda d'un mercat privat que després mai reconeix que es nodreix d'aquest àmbit públic.

Gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, diputada.

I té la paraula pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya la diputada Júlia Calvet.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president

Bueno, antes que nada, agradecer las intervenciones.

Y miren, en primer lugar me quiero dirigir a Transformem UB, por empezar con algo que quizá no esperen, y es que desde este grupo parlamentario podemos llegar a coincidir en alguna parte, pues, con ustedes, con sus reivindicaciones, ¿no? Coincidimos precisamente en que es una vergüenza que tengamos unas buenas universidades públicas infrafinanciadas, también coincidimos en que es una vergüenza que tengamos profesores universitarios, me refiero, a profesores lectores, a profesores sustitutos, asociados y demás cobrando salarios de miseria y encadenando contratos temporales cada día más precarios. Y es que, digamos, la dignificación de las condiciones de los trabajadores es claramente una reivindicación legítima.

Ahora bien, el problema o la discrepancia principal viene cuando vemos que ustedes, por ejemplo, no actúan como trabajadores preocupados por sus intereses, sino que lo hacen como delegados políticos de la extrema izquierda en la universidad. Basta con ver sus manifiestos y sus redes sociales para constatar que la defensa del trabajador es sólo el caballo de Troya para colar su agenda ideológica. Ustedes han decidido perder el tiempo hablando de perspectivas feministas, hablando de como frenar el fascismo y de toda la retahíla de eslóganes a los que estamos acostumbrados, y claro, yo me pregunto ¿cómo ayuda esto a que un profesor lector, asociado, sustituto pueda pagar la hipoteca a final de mes o pueda llegar a final de mes? ¿En qué mejora la investigación científica que ustedes se dediquen a señalar y perseguir, por ejemplo, a todo aquel que no comulgue con sus tesis ideológicas bajo la excusa de así poder frenar el fascismo?

Claro, hoy ustedes hablan de precariedad, hablan también de financiación, pero lo que hacen es simplemente denunciarlo de cara a la galería, porque ustedes están más preocupados, y lo vemos en el día a día, por si se utiliza el lenguaje inclusivo o

por colgar pancartas en las universidades, o por alimentar entidades ideológicas que nada ayudan al sector, a las necesidades, precisamente, del sector. Entonces, aprovechando que hoy lo tengo aquí y considerando el beneficio de la duda, yo les pregunto, ¿están dispuestos hoy aquí a pedir el cierre de todas las estructuras políticas o ideológicas de la Universidad de Barcelona para que ese presupuesto vaya directamente a los bolsillos de los trabajadores que ustedes mismos dicen defender?

Vayamos a por el otro lado, en cuanto a *doctorands*. Decirles que un poco lo que les deriva en la misma línea, ya que el problema principal no son sus reivindicaciones que proyectan de cara a la galería, de cara a todos nosotros, sino que basta con rascar un poquillo la superficie para ver que en su lucha ustedes apartan el libro y cogen demasiado los manuales para ser activista correcto, activista de extrema izquierda. Miren, que un doctorando en España viva en la precariedad es una realidad sangrante. Es una anomalía que mentes brillantes, precisamente, cobren sueldos que apenas les permiten llegar a final de mes o que apenas les permiten compartir piso. Ahora bien, lo que es doblemente sangrante es que ustedes utilicen esa situación de vulnerabilidad para ponerla al servicio de agendas ideológicas que nada tienen que ver con los problemas reales de los doctorandos porque aquí vienen a denunciar, por ejemplo, lo que se ha dicho, la falta de recursos, pero al mismo tiempo los hemos visto también muy activos en cuestiones que poco tienen que ver con sus tesis.

Y eso proyecta una imagen que nos preocupa muchísimo, y es que para ustedes ser investigador parece ser que ha pasado en segundo plano y que el primero, el primer plano es ser activista, y eso es lo que realmente mata la universidad y lo estamos viendo, sobre todo cuando el dinero que falta, por ejemplo, en las universidades, que falta también en la investigación, es el mismo dinero que la Generalitat destina y despilfarra a regar ese dinero con subvenciones a entidades que buscan la ruptura de España, a entidades que lo que hacen es hacer propaganda ideológica, estructuras paralelas, a embajadas y que todo esto ustedes están apoyando, ustedes apoyan de forma reiterada. Por eso mi pregunta es la misma que a Transformem UB, ¿por qué no han exigido aquí que se elimine todo el gasto superfluo y todos los chiringuitos de la Generalitat para destinarlo

precisamente a las necesidades reales de los doctorandos y que usted dice defender?

Ya para terminar, aprovechando también de nuevo que están hoy aquí, decirles a todos ustedes que su lucha es en realidad una estafa para el trabajador real (*remor de veus*), que en realidad..., que su lucha es en realidad una estafa para el trabajador real, que en realidad ustedes son parte del problema y no de la solución, porque miren, si de verdad les preocuparan los problemas laborales que dicen defender estarían exigiendo que se elimine precisamente todo el gasto ideológico superfluo para destinar recursos a las nóminas del personal docente e investigador. Pero no lo hacen porque precisamente viven de ese engaño a los trabajadores, toda una pena.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada.

I no havent representants del grup Mixt, tindrien la paraula les compareixents per un temps de deu minuts, començant

Carles Campuzano i Canadés

Senyor president, una qüestió d'ordre. Jo sol·licitaria a la mesa que les persones..., si em permet, senyor president, però aquí compareixen tres ciutadans que ens venen explicar les seves reivindicacions, hi estarem d'acord, hi estarem en desacord, però algunes desqualificacions que algun portaveu ha efectuat no toquen. Es pot discrepar absolutament, es poden creure que estan equivocats, però crec que els compareixents mereixen un respecte i crec que l'última intervenció no responia a aquest mínim respecte als compareixents.

El president

D'acord, diputat, únicament és això, el que hem de fer és respectar-nos entre tots i sobretot amb un àmbit que és l'universitari i que per tant, el respecte és el futur de la nostra societat, i més en l'àmbit parlamentari i per tant, sol·licitar que tant els diputats com els compareixents ens respectem i jo crec que així avançarem en tenir una universitat i un Parlament amb una qualitat democràtica acceptable.

Júlia Calvet Puig

Jo només li demanaria al diputat si em podria explicar en què he faltat al respecte. Senzillament..., és que senzillament m'he dedicat a dir el que els compareixents diuen a les xarxes socials, per tant...

El president

No obrim un debat ara.

Té la paraula Defensem UB en primer lloc per un temps de deu minuts.

Defensem UB

Bé, doncs, molt ràpid, sobre substituïts i associats. Sí que és veritat, per exemple, si anem a les dades de la Universitat de Barcelona que publica cada any, que és un document que es diu «La UB en xifres», ha crescut el personal permanent? Doncs sí, l'any 23, abans de la Losu, el 25, després de la Losu, són 27 professors més permanents en una plantilla de més de 6.000 persones. En canvi, abans de la Losu, doncs, 2.444 professores associades, el curs després de la Losu es redueixen en 2.000 i apareixen 400 substituïts. Per tant, no desapareixen aquests associats, no han desaparegut simplement, i malauradament no?, perquè al final la Losu ha provocat això d'alguna manera, hem fet un pas més en la precarització del professorat. Els hem transformat en una cosa encara pitjor que pensàvem que havia tocat fons amb els associats, doncs no, Encara podem fer un pas més en la precarització del professorat. És una dada, simplement podeu anar a aquest document i comprovar aquestes dades.

Sobre inversió i finançament. És clar, al final és el debat de sempre. Jo crec que la universitat pública no passa res diferent que a un altre servei públic. Són deu anys d'austeritat, estem contra les cordes fa molts anys, vagues de metges, vagues de profes, Rodalies rebentades..., la universitat està igual. Estem en un moment d'una societat que veu com els seus serveis públics esclaten a les mans després de molts anys d'austeritat i que, tot i les millores, evidentment, no hem aconseguit revertir, no hem arribat, no hem tornat a la tendència que hauríem tingut si no haguéssim tingut una crisi al 2008, que és on hauríem d'arribar, on hauríem d'aspirar a seguir aquelles taxes de creixement i d'inversió que teníem abans del 2008.

Ara, tampoc podem parlar d'infrafinançament sense el creixement brutal d'un sector privat en la formació que s'està menjant un pastís enorme perquè la universitat pública no és capaç, per manca d'infraestructures, d'inversions en general, d'assumir tota aquesta demanda. Tenim una explosió..., evidentment, a Madrid, a la Comunitat de Madrid hi ha un munt d'universitats privades comparades amb les de Catalunya, però a Catalunya també tenim molts

Fitxer 19CRU12

estudiants que estudien a les universitats privades no presencial, etcètera. Per tant, hem de..., bé, no ho sé, entomar aquest debat de preparar la universitat pública perquè pugui recuperar tota aquesta oferta, que és moltíssima. L'altre dia sortia a *El País* una notícia del Brasil que havia fet un examen a 13.000 metges en l'últim curs i havien suspès el setanta per cent; gairebé tots provenien d'universitats privades. Bé, per tant, estem perdent el control de les titulacions. Només el Grup Planeta té 18 universitats i centres emetent títols, emetent títols de psicologia, emetent títols de professors, emetent títols de qualsevol cosa que l'Estat no té capacitat de control.

Per tant, aquí tenim un pastís que hem de decidir si el volem o no el volem, perquè clarament el que hi ha és un procés, per mi, és un procés que passa amb les residències de gent gran, amb altres serveis i amb altres drets, es tracta de derruir-los perquè després els privats puguin arrambar amb tot el que quedi. I també tenia dades dels últims moviments dels fons d'inversió l'Alfonso Décimo el Sabio, en la Universidad Europea de Madrid, que les venen per –són negocis mil milionaris– compravenda de fons de *private equity* que es dediquen bàsicament a comprar i amb pocs mesos vendre aquesta universitat, no? Hem de decidir si volem aquest model, que evidentment és el de Madrid, podem dir que és el de Madrid, el d'aquí no, però és el que està passant amb la universitat pública en general.

Per tant, calen plantilles suficients que suportin més i millor oferta. Tenim estudiants que volen fer el màster de professorat i que han d'anar a altres universitats perquè a les nostres no tenim aquestes ofertes. Hem de deixar d'aplicar criteris estrictament de mercat que redueixen grups. No tenim grups de tarda en molts graus petits i

mitjans. Per què no? Això expulsa un tipus d'estudiant que acabarà en una universitat online, clarament. Per tant, entomem aquest debat, d'acord?

I ja està. I a mi m'agradaria que la universitat continuï debatent, preservant un marc basat en el rigor, el respecte a la veritat i els drets fonamentals, que és el que ha de fer com a servei públic. I si s'ha de treure els diners d'algun lloc, és de tot aquest casino que s'està muntant al voltant de les residències de gent gran, de les universitats públiques i privades i, en general, de tots els drets i serveis públics que tenim aixecats després de deu anys d'austeritat que no són gratuïts.

Intervinent

Gràcies.

Bé, en primer lloc voldria agrair a la majoria de grups que hagin fet una rèplica que estava en funció del que nosaltres havíem dit, la qual cosa vol dir que ens havien escoltat prou. Algú no ho ha fet. I dels que hem fet això, doncs, en fi, em costa molt no referir-me a les paraules de la senyora Calvet, perquè, en fi, no és gaire habitual que m'acusin de estafador, és gruixut, eh? Deu tenir..., és coriàcia, eh, vostè? I bé, només li diria que la meva impressió, soc mil vegades més prudent que vostè, la meva impressió és que sap bastant poc d'això de què està parlant, i el que sap ho interpreta d'una manera enterament esbiaixada. Bona sort.

Aleshores, sobre les qüestions plantejades pels grups que han fet aportacions interessants, senzillament dir que bé, és cert que el professorat associat està reduint-se, sí, en un sentit que fóra positiu i és que s'està produint una estabilització a través de la figura del contracte indefinit. Jo soc un exemple d'això, i això és interessant. Això s'ha fet a compte de part de la docència, és a dir, abans podies fer fins a 180 hores, per entendre'ns, ara només són 120 hores, aleshores això la Losu jo crec que no ho va mesurar bé perquè el que volem –i això em portarà al següent punt, que per a mi és el més important–, el que volem els associats no és només treballar menys, és treballar igual i si cal, més, com els titulars o els agregats, però cobrar en consonància..., no només cobrar, i ser considerats en consonància amb la importància i responsabilitat de la nostra tasca.

No sé si, en aquest sentit, el concepte de precarietat és el més adequat perquè clar, la Losu –no sé si això ho va preveure aleshores el ministre– és clar, amb el recurs

del contracte indefinit, que es pot..., és difícil del tot precisar, però bé. És clar, la precarietat l'elimina, però no resol el que deia abans, és a dir, tu fas el setanta-cinc per cent del que fa un titular o un agregat i cobres el vint per cent, i a més a més, només se't computa el vint-i-nou per cent de jornada. És terrible.

Aleshores, això s'hauria de mirar de corregir. I el problema és que corregir això, en soc ben conscient, no ha de ser fàcil, ni tan sols per espolsar-se responsabilitats apel·lant a la llei espanyola o a l'autonomia universitària. Perquè, és clar, si parlo del professorat associat, el professorat associat és bastant divers, és un col·lectiu bastant heterogeni. Aleshores, hi ha associats de debò, com deia vostè, com són metges, advocats, però la immensa majoria..., la immensa potser no, però molts, jo diria la majoria d'associats, no responen a aquest perfil. Dit d'una altra manera, una persona podria ser associada tota la seva vida amb un contracte on sigui, una facultat que no sigui d'hostaleria, de cambrer, tal com us ho dic, amb un contracte de cambrer tu podries ser associat tota la vida. Que m'expliquin si això té sentit, d'acord?

Aleshores, segurament les situacions complexes demanen solucions complexes. I això no sé fins a quin punt estan vostès..., ja no dic disposats, sinó, en fi, possibilitats de fer. En fi, jo..., en fi, tenia una altra idea, però el que sí us proposo és que si..., però els demano que ens ho diguin, vull dir, no aniré darrere de ningú, que si tenen realment interès a conèixer els greuges del professorat associat en particular, que és allò que jo podria parlar amb més coneixement de causa, no?, doncs que ens demanin que els facilitarem el llistat de greuges ben detallat, ben explicat, i a partir d'aquí, doncs...

Gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies.

I és el torn del representant de la Xarxa de doctorands en lluita pel temps de deu minuts.

Xarxa de doctorands en lluita

Bé, doncs moltes gràcies per les intervencions i les preguntes. Jo és que seré molt breu perquè bé, me'n vaig igual que l'any passat. Tothom està d'acord amb nosaltres, el Govern explica una realitat, nosaltres en veiem una altra. Tot són bones intencions, tot són resolucions, tot són peticions..., nosaltres només veiem acomiadaments i la gestió de l'atur i tesis inacabades. De veritat que és molt frustrant.

Respecte al tema de la convocatòria de nous contractes Joan Oró a 4 anys, evidentment ho celebrem i era necessari, hi insisteixo, la victòria la sentim molt més nostra que no pas ni del Govern ni dels grups parlamentaris.

Qüestions sobre els pressupostos. La nostra sensació és que, de fet, disculpeu-me perquè no recordo molt bé exactament quin dels intervinents ho ha comentat, però el tema de què, evidentment, quan es vol hi ha diners, és sempre voluntat política, i quan s'ha volgut desbloquejar diners per fer altres tipus d'accions de la universitat així s'ha fet, per exemple, parlant de doctorats industrials, no? Ara, de sobte, una nova convocatòria d'FI, també a 3 anys, amb una borsa de viatges que quadruplica el de les altres. Llavors, de sobte, aquí sí que hi ha diners per fer això i no, en canvi, per ampliar contractes predoctorals o, per exemple, programes de captació de talent que no estaven pensats fa un any i de sobte apareixen ara. És clar, a nosaltres quina cara se'ns ha de quedar quan de sobte sí que hi ha diners per fer determinades coses i en canvi, per rescatar aquestes tres generacions de predoc, no?

A més, insisteixo, perquè és que és el mateix que diu..., que estem tots d'acord, o sigui, que estem parlant que és necessari ampliar els contractes predoctorals, els hem ampliat, diem que s'ha de fer per una qüestió de justícia i de compliment de la llei i per dignificar l'etapa predoctoral però després, en canvi, seguim tenint persones amb només tres anys i simplement, doncs, no hi fem res. No sé si..., probablement jo no tornaré a venir aquí, perquè jo em quedo a l'atur d'aquí a un mes, aleshores simplement volia aprofitar una mica aquest moment, també davant de vostès, per dir clarament, sabem perfectament que el que estan fent és esperar que es vagi solucionant el problema sol, perquè anirem desapareixent aquestes tres generacions de predocs, serà una autèntica vergonya. Jo tinc l'esperança que evidentment s'aconsegueixi amb aquests pressupostos que mai arriben. Però si us

plau, deixin-me que els parli clar i català. O sigui, jo me'n vaig a l'atur, no ha arribat cap solució, i des del moment zero que vaig entrar a començar a fer tesi amb el meu contracte de la Generalitat, vaig començar a implicar-me per intentar canviar les coses. Per favor, jo ja no ho sé..., bé, és igual.

Per tancar aquest tema se'ns havia demanat altres qüestions, com per exemple, ens preocupen el col·lectiu, en el meu cas, el col·lectiu dels predoc. Evidentment, la pujada de salaris que com comentava urgent, estem, com dèiem, rosant el salari mínim. D'altra banda, també qüestions que a vegades estan entre la Generalitat i entre les universitats, El tema de les taxes també. O sigui, paguem per treballar, que això també és bastant fort, sobretot el col·lectiu de predocs. Hi ha una part que evidentment passa per la universitat i que hi estem treballant, però també hi ha una altra part que passa pels decrets de preus que es decideixen des de la Generalitat. Evidentment, això pensem que també s'hauria d'abordar.

Com he dit, no esgotaré el temps, perquè en contra del que pensen alguns aquí, m'he n'he d'anar a fer tesi, així que ho deixaré aquí.

El president

Moltíssimes gràcies. Agrair-los a tots tres la compareixença en aquesta comissió. I no havent-hi més punts de l'ordre del dia, aixecaríem la sessió.

La sessió s'aixeca a...